

ROŽŤDALOVICKO

Městský zpravodaj pro občany Rožďalovic, Ledčček, Viničné Lhoty, Podluřan a Hasiny

Cena: 30 Kč

4/2016

Vážení čtenáři, měsíc prosinec pro všechny znamená blížící se konec dalšího roku, který byl mimochodem pro naše město a spádové obce z hlediska realizovaných investic mimořádně důležitý a dovolím si říci, že i úspěšný.

Pokud se mám ohlédnout a připomenout ty nejdůležitější, tak za nejvýznamnější stojí zmínit rekonstrukci střechy a krovů základní školy, opravu střechy staré (dříve obecné) školy, kde se v současnosti nachází městská knihovna a lékárna a kde se zároveň připravuje nové muzeum města Rožďalovice. Dále se podařila oprava kapličky v Podlužanech. Po domluvě s naším panem farářem bychom chtěli vyjednat příjezd biskupa na tak jedinečnou událost, kterou bude opětovné slavnostní otevření, jehož se dočkáme v teplých jarních měsících příštího roku.

Neměl bych též zapomenout na dokončení atletické dráhy u základní školy. Za připomínku stojí Vás informovat o rekonstrukci, která probíhá ve zdravotním středisku.

Zaslouženou proměnou prochází dětské oddělení. Nejzazší termín otevření je konec ledna roku 2017. V příštím roce má vedení města v plánu zrealizovat poslední z úprav tohoto objektu, a to v podobě nové střechy.

Další prioritou je obnova komunikací za školou. Pokud se podaří získat stavební povolení, tak bude dokončena poslední etapa v ulici Za Špýcharem, a to zlepšení stavu „panelky“. Rádi bychom v příštím roce podali žádost o dotaci, která by řešila přístavbu mateřské školy a vybudování nové jídelny. V současné době, po výběrovém řízení, známe firmu, která bude připravovat projekt.

O dalších plánech Vás budeme informovat v průběhu příštího roku a některé již zmiňované uskutečněné najdete na dalších stránkách zpravodaje s podrobnějšími informacemi.

Zmíním zde i nepříznivou informaci, která se týká poplatku za komunální odpad v nadcházejícím roce. I přes stále se zvedající náklady za odvoz odpadu avizované v některých minulých číslech tohoto zpravodaje, které jsou dů-

sledkem netřídění odpadu, se zdá být tento problém neřešitelný.

Nově vypočítaná částka ze skutečných nákladů činí 780 Kč za osobu. Novinkou je ale zavedení sníženého poplatku, který bude platit pro občany starší 65 let, kdy částka bude činit 600 Kč. Třetí a další dítě v rodině do 15 let věku bude mít slevu 390 Kč.

Pokud se mám ohlédnout za kulturním děním, které obohatilo náš společenský život, tak to

byly především plesy, Hudba léčí, akce pro děti, navracené koncerty v kostele, zahájení adventu se slavnostním rozsvícením stromčku a letní slavnosti. Poslední jmenovaná akce projde v příštím roce zásadní změnou. Měla by probíhat 1. července na náměstí a nést podobu staročeského jarmarku. Náměstí bude pro tento den uzavřeno, nebude chybět podium s programem pro děti a vystoupením hudebních skupin.

V následujícím roce se v prostorách našeho krásného kostela můžeme těšit na Marii Rottrovou, Hanu Zagorovou, houslového virtuosa Václava Hudečka s flétnistou Jiřím Stivínem a samozřejmě nemohu zapomenout na pana profesora Radomíra Melmuku s jeho již v našem městě tradičním Mezinárodním letním hudebním festivalem TT Loučeň.

Pro velký úspěch je rozjednáno opětovné vystoupení houslisty Jaroslava Svěčeného s hosty a se zapojením kostelních varhan. Na poslední adventní víkend je pozvána česká folková skupina Spirituál kvintet.

Výtěžky z koncertů budeme opět věnovat na charitativní účely, jako tomu bylo v dřívějších letech.

Na tomto místě bych rád poděkoval všem, kteří se starají a podílejí na uskutečnění kulturních akcí v našem městě. Velké díky patří také všem zastupitelům a pracovníkům městského úřadu a těm, kteří nám nad rámec svých možností pomáhají zlepšovat podmínky ke klidnému a pohodovému životu.

Závěrem bych chtěl připomenout konání letošní půlnoční mše na Štědrý den, kde vystoupí ženský pěvecký sbor pod vedením paní Drahomíry Říhové.

Doufám, že blížící se vánoční svátky prožijete v klidu a pohodě, což Vám ze srdce přeji a dovoluji si Vám popřát hodně zdraví, štěstí a úspěchů v novém roce 2017.

*Petr Kapal,
starosta*

Milí čtenáři Rožďalovicka, zdravím Vás srdečně v době, kdy za pár dní budeme poprvé spolu slavit vánoční svátky. Asi každý z nás se těší na Vánoce a snaží se vše připravit, aby v našich rodinách a domovech proběhly co nejlépe. Možná již máte vše hotovo, ale třeba se najdou i tací, kteří přípravu nechávají až na poslední chvíli. Ať už je to jakkoliv, přesto by nám všechno to chystání nemělo vzít onu samotnou radost, ono samotné slavení, a to ani tehdy, když třeba vše nebude tak perfektní podle našich představ a plánů. Co ale slavíme, s jakými vzpomínkami a představami máme naše Vánoce spojeny? Jistě asi každý z nás, když se řeknou Vánoce, se zasní a vybaví si svátky klidu a pokoje, chvíle rodinného souznění, chvíle, kdy se děti těší na to, zda něco naleznou pod stromkem, chvíle, kdy se zpívají koledy a

noc, kdy někteří z nás zajdou na půlnoční mši svatou. Asi by nás toho napadlo mnohem více, ale nejde vše bez toho, abychom na něco zapomněli, úplně vyjmenovat, protože každá rodina zachovává nejen všeobecné tradice, ale i tradice rodinné. Převážná část je jich ale pravděpodobně založena na křesťanské tradici, na tom, co se předává z generace na generaci již zhruba dva tisíce let. A víme dobře, že každý rodič se snaží předávat dítěti jenom to nejlepší, co může. Poselstvím Vánoc je radost z narození betlémského dítěte – Ježíška, který přináší světu spásu – záchranu. Z čeho nás ale chce onen chlapec Ježíš vysvobodit? Chce nás přivést ke svobodě od hříchu, tedy od překážky, která brání přátelství mezi Bohem a člověkem a má dopad i na naše mezilidské vztahy. Je to něco, co třeba brání tomu, aby mezi lidmi bylo

skutečné přátelství, co brání tomu, aby v našich rodinách zavládl skutečný pokoj, jehož dárce je právě Ježíš Kristus. Asi máme každý z nás zkušenost s našimi slabostmi a chybami, hříchy a zlem, a právě proto i my se můžeme přidat k těm, kteří již před více než 2000 lety spěchali, aby poznali svého Zachránce a poklonili se mu.

Přeji Vám všem požehnané prožití vánočních svátků a radostné vědomí, které vyjadřuje jásavě písnička Narodil se Kristus Pán, tedy, že „se nám, nám, narodil se.“

Dovoluji si Vás zároveň pozvat na půlnoční mši svatou, která bude v děkanském kostele svatého Havla dne 24. prosince ve 24:00 a bude při ní zpívat pěvecký sbor pod vedením Draho-míry Říhové.

Váš P. Lukáš Hrabánek

Informace pro občany

Poplatky za odpad

Zastupitelé se na svém poslední zasedání usnesli vydat od 1. ledna 2017 obecně závaznou vyhlášku o místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů. Sazba poplatku bude činit 780 Kč za fyzickou osobu, která má v obci trvalý pobyt, a fyzickou osobu, která má ve vlastnictví stavbu určenou k individuální rekreaci, byt nebo rodinný dům, ve kterém není hlášena žádná fyzická osoba, a to ve výši odpovídající poplatku za jednu fyzickou osobu.

Od poplatku se osvobozují osoby umístěné v Domově Rožďalovice a osoby žijící celoročně v zahraničí. Poplatek pro osoby, které dosáhnou v příslušném kalendářním roce věku 65 let, bude činit 600 Kč. Třetí a další dítě v rodině do 15 let věku bude mít úlevu 390 Kč.

V souvislosti s odpadovým hospodářstvím město upozorňuje, že biologický odpad včetně větví je zakázáno vozit na pozemek „U bubnu“, parc. č. 589/5 v Rožďalovicích. Větve, kmeny stromů a keřů do maximální délky 1,5 metru, trávu, listí, drny apod. budou moci občané odevzdávat do určených nádob umístěných na dvoře úřadu, a to první a třetí sobotu v měsíci březnu, dubnu, říjnu a listopadu.

Občané, kteří nemají biopopelnice, si o ně ještě stále mohou žádat na MěÚ: 120 l za 850 Kč a 240 l za 1000 Kč. Tato popelnice se pak stává jejich majetkem, za bioodpad dále nic neplatí, ten je započítán v poplatku za komunální odpad. Tato obecně závazná vyhláška se týká fyzických osob v obci.

Upozornění pro podnikatele

Původcem odpadů dle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, jsou rovněž právnické osoby a fyzické osoby oprávněné k podnikání, kteří likvidují odpad podobný komunálnímu, to znamená veškerý odpad (sklo, plasty, papír, kovy, velkoobjemový, nebezpečný, stavební, biologický, nápojové kartony, směsný komunální odpad). Z toho důvodu, že odpad z činnosti podnikatelů je odpadem podobným komunálnímu, nelze tento odpad bez dalšího odkládat do popelnic, určených obcí pro odkládání odpadu komunálního vznikajícího při činnosti fyzických osob. Podnikatelé tedy mají povinnost likvidovat odpad na základě smluvního vztahu se svozovou firmou, která je oprávněná k jeho převzetí.

(red)

Upozornění pro majitele psů

Upozorňujeme majitele psů, že od 1. ledna 2017 budou volně pobíhající psi umístění k panu MVDr. Petru Saskovi po dobu 2 dnů (cena za toto umístění je 500 Kč), poté budou převezeni do Psího útulku v Lysé nad La-

bem (cena za toto umístění je 6 000 Kč). Při placení poplatku za psy, budou majitelé upozorněni, zda vlastní psí známku s číslem, kterou vydává město Rožďalovice, a aby při placení tohoto poplatku předložili fotogra-

fii psa, pro jednodušší určení majitele při jeho ztrátě. Při ztrátě psa volejte na telefonní číslo 325 593 107. Telefonní kontakt na Psí útulek v Lysé nad Labem: 723 342 174.

(red)

Rozsvícení vánočního stromu

Dílny v sále Radnice

Prodej vánočních ozdob a květinových dekorací

Školní průvod městem k betlému

Vystoupení žáků mateřské a základní školy

Vánoční koledy v podání ženského pěveckého sboru pod vedením Drahomíry Řihové

Výstava betlémů v Galerii Melantrich

Slavnostní slovo jáhna Jaroslava Pekárka

Atmosféra vánočního jarmarku

Letošní vánoční strom

Na co se můžeme těšit

24. prosince	Štědrovečerní vytrubování (každou celou hodinu od 20.00 do půlnoci)
24. prosince	Půlnoční mše (kostel svatého Havla, 24.00)
14. ledna	Beseda Rudolfa Valeše na téma Tělovýchovné organizace v Rožďalovicích (Spolkový dům, 15.00)
14. ledna	Myslivecký ples (sál Radnice, 20.00)
21. ledna	Hudba léčí (Taneční orchestr Městec Králové, sál Radnice, 14.00)
21. ledna	Burza exotického ptactva a domácích zvířat (Spolkový dům, 8.00)
Do 31. ledna	Výstava Knihy vázané pro vánoční čas (Muzeum klasického knihařství)
11. února	Hasičský ples (sál Radnice, 20.00)
18. února	Burza exotického ptactva a domácích zvířat (Spolkový dům, 8.00)
18. února	Beseda Rudolfa Valeše na téma TJ Sokol a jeho činnost (Spolkový dům, 15.00)
25. února	Hudba léčí (Decent Jiřího Hakena, sál Radnice, 14.00)
11. března	Maškarní ples (sál Radnice, 20.00)
18. března	Burza exotického ptactva a domácích zvířat (Spolkový dům, 8.00)
18. března	Beseda Rudolfa Valeše na téma Kulturní život v minulých letech (Spolkový dům, 15.00)
18. března	Rybářský ples (sál Radnice, 20.00)
25. března	Hudba léčí (Kortina, sál Radnice, 14.00)

Kulturní a společenské akce

Na podzim proběhly další dvě besedy Rudolfa Valeše o místní historii

Dne 22. října na Radnici vystoupil populární zpěvák Jakub Smolík

Fotoaktuality

V listopadu byla dokončena rekonstrukce hospodářské budovy MěÚ a byla otevřena tartanová dráha u základní školy

V pondělí 14. listopadu projasnil i naši noční oblohu tzv. superúplněk. Po 68 letech se Měsíc pohybující se po eliptické dráze přiblížil k Zemi na nejkratší vzdálenost „jen“ něco kolem 360 tisíc kilometrů. Podle odborníků byl díky tomu o 30 % jasnější a o 14 % větší než obvykle. Znovu se na takovou vzdálenost přiblíží k Zemi až za 18 let – 25. listopadu 2034

Pozvání na vánoční výstavu a ohlédnutí za prvním rokem

Kdlouhým adventním, vánočním i zimním večerům neodmyslitelně patří kniha, ať už v ní jsou pohádky, románové příběhy, básně, obrázky, modlitby, nebo třeba kuchařské recepty. A je-li ta kniha ještě krásně svázaná, pak potěší oko i duši. Pro takovouto potěchu zveme do Muzea klasického knihařství na prohlídku a na výstavu „Knihy vázané pro vánoční čas“.

Pro samotnou výstavu byly vybrány vazby, které svým grafickým a řemeslným zpracováním navazují na obsah knihy a ten zase souvisí s adventem, Vánoci nebo zimní tematikou. Výstava potrvá do 31. ledna 2017. Protože v dílně je zároveň provozováno knihařství, je v zimním období muzeum otevřené ve všední dny od 10 do 16 hodin. Na kontaktech muzea (tel. 603 226 632, e-mail: dilna@rajman.cz) je možné domluvit i jinou návštěvní dobu. Více na webu rajman.cz.

Pro zájemce také muzeum pořádá tvořivé dílny – jednoduchou vazbu knih – svázání a ozdobení zápisníčku. Informace jsou na stránkách muzea, kde si skupiny 4 až 8 lidí mohou dohodnout vhodný termín.

Muzeum klasického knihařství v Rožďalovicích působí v rozšířené

podobě již víc než jeden rok. Provozuje jej Nadační fond Jendy Rajmana společně s firmou Rajmanova dílna, s. r. o., a za tu dobu jsme udělali nemalý kus práce. Od otevření 19. září 2015 k nám přišlo asi 800 lidí. Jejich ohlasy jsou velmi kladné, často jsou udiveni, co vše vzniklo v našich skrovných podmínkách, oceňují příjemnou neformální atmosféru muzea, i ucelenost a rozsáhlost expozice.

Muzeum je otevřené celoročně a je oživené, v dílně stále pracuje knihařka s tradičními stroji a nástroji, přijímáme běžné knihařské zakázky.

Kromě stálé expozice jsme zatím uspořádali čtyři výstavy:

„Sočská fronta 1915–1917, fotografie Jendy Rajmana“, „Jak kreslili naši dědečkové (práce žáků Průmyslové školy pokračovací v Rožďalovicích z let 1902–1906)“, „Zdobené knihařské papíry z 1. poloviny minulého století“ a „Codex gigas – Dáblova bible“. Nejúspěšnější z nich byla ta poslední, a to nejen počtem návštěvníků. Velmi nás totiž potěšilo uznání pana Jiřího Fogla, tvůrce vystavené makety největšího zchovalého středověkého rukopisu. Při vernisáži pochválil jak krásné prostředí pro výstavu, tak zájem příchozích.

Vystavovali jsme i mimo muzeum. Dne 5. října 2016 jsme na Knižním veletrhu pořádaném Univerzitní knihovnou Univerzity Hradec Králové předvedli Rajmanovy umělecké vazby a uspořádali workshop s knihařskými tlačítky.

Díky výstavě barvených knihařských papírů se o nás dozvěděli organizátoři velké mezinárodní akce v pražské Lucerně. Umění malování na vodě, pocházející z východních zemí a v Turecku zvané ebru, používá totiž velmi podobné postupy, jakými Rajman (i další knihaři jeho doby) zdobili desky a předsádky knih. Tvorba Jendy Rajmana tak mohla být představena ve dnech 21. až 27. listopadu 2016 na charitativní výstavě 5th World Ebru Day.

Tvořivých dílen pro návštěvníky, zaměřených na jednoduchou vazbu knihy a zdobení knižních desek, proběhlo zatím osm, buď v námi vyhlášeném termínu, nebo pro předem objednané skupiny.

Muzeum klasického knihařství stále nabízí setkání s krásnými knihami i se stroji a nástroji používanými k jejich zhotovení. Přijďte se k nám podívat!

Eugenie Hančarová

Téměř zimní zpravodajství ze Základní školy a Mateřské školy G. A. Lindnera Rožďalovice

Vážené čtenářky a vážení čtenáři Rožďalovicka, úvodem mi dovolu, abych reagoval na obsah článku s názvem „Slovo zastupitelů“ zveřejněného v Rožďalovicku 3/2016. Velmi mě mrzí, že se toto stalo bez jakékoli komunikace pod článkem napsaných zastupitelů s ředitelem školy, čímž nepochybně, že by na takový postup neměli právo. Máme přece demokracii. Možná v souladu s tím podal pan učitel Jiří Rejsek na Českou školní inspekci stížnost. S jistým zadostiučiněním musím konstatovat, že výsledek šetření je následující: „Stížnost na porušení zákazu propagace politické strany ve škole ředitelem školy je nedůvodná.“ Tedy vážené dámy Renáto Kubálková a Marcelo Ešnerová a vážení pánové Petře Kapale, Jaroslave Tarabo, Petře Pešavo, Viktorě Dobreve, Michaele Paroulku a Tomáši Pavle, již nemusíte mít staros-

ukazují, že problémů ve škole je více.“ Ve snaze o vyjasnění si obsahu tohoto tvrzení a dosažení alespoň základní úrovně komunikace jsme požádali zastupitele o schůzku se zastupiteli. Tato nám byla umožněna ve středu 2. listopadu 2016. Za školu se jí účastnilo celkem 16 pedagogů a tím co se dělo byli mnozí zaskočeni. Zastupitelé s námi odmítli komunikovat, či přesněji řečeno věcně reagovat na naše otázky a snahy o vystihnutí toho, co by tedy škola mohla nebo dokonce měla udělat, aby jednala v souladu s názory zastupitelů. Tedy o problémech zmiňovaných v Rožďalovicku jsme se nedověděli. Na otázku ředitele školy, jestli on je tím, kdo by měl ze své pozice odstoupit, nikdo kladně nereagoval. Téměř odzbrojující bylo vystoupení paní učitelky Naděždy Hrnčířové, která zastupitelům řekla: „My cítíme, že nás nemáte rádi.“ Naše celkové po-

nám podařilo udělat.

Prvním výrazným neúspěchem bylo provozování facebookových stránek školy. Po oprávněných připomínkách několika z vás a po projednání s pedagogickým sborem jsem rozhodl o ukončení jejich provozování. Pustili jsme se do nich s nadšením, ale nedocenili jsme možná rizika. Proto nelze vyloučit, že se k nim znovu vrátíme, ale až po pečlivé přípravě a minimalizaci předvídatelných rizik.

Druhým výrazným neúspěchem bylo zakládání osobních facebookových profilů žáky 5. třídy v průběhu výuky. Jednalo se o profesní selhání jednoho člena pedagogického sboru. Tady jsme se opět dočkali oprávněných připomínek několika rodičů a považoval jsem za důležité a žádoucí se omluvit za naše pochybení, což jsem také udělal.

A do třetice byla výrazným neúspěchem nutnost udělat v průběhu školního roku změny ve složení pedagogického sboru a v pedagogických úvazcích. Cenou za to v pozitivním smyslu bylo uvolnění někdy zbytečně napnuté atmosféry a docílení stavu, kdy se čím dál častěji dokážeme usmát mezi sebou, což kladně ovlivňuje i naše jednání se žáky i jejich rodiči.

Dovoluji si Vás informovat, že proběhly „doplňovací“ volby do školské rady. Za rodiče žáků byla zvolena paní Irena Brůnová. Za pedagogy školy byl zvolen pan učitel Rostislav Kotrč.

Tentokrát se o úspěších školy zmiňovat nebudu. Vnímejte v tom drobný dobrovolný „domácí“ úkol pro Vás, jestli se Vám nějaký podaří najít. Když ho sami objevíte, pak mu budete víc věřit než tomu, který Vám někdo chce předložit jako „hotovou věc“.

Závěrem chci vyslovit velké přání. Prál bych naší škole, aby se mohla těšit mnohem větší podpoře svého zřizovatele, protože pro úspěšné fungování školy to je velmi důležitá podmínka.

S přáním vánoční pohody a splnění alespoň jednoho nejen novoročního přání

*Mgr. Roman Kotlář,
ředitel školy*

ti s Vámi v Rožďalovicku zveřejněnou domněnkou na porušení školského zákona. A do budoucna Vás co nejuprávněji žádám o přímou komunikaci, abychom si nemuseli vyměňovat své názory prostřednictvím místního periodika a docílili stavu, kdy naše vzájemná informovanost bude, řečeno školní terminologií, alespoň dobrá.

Ve stále stejném článku je napsáno: „Vaše ohlasy za uplynulý měsíc navíc

city z absolvovaného jednání umocnila skutečnost, že po skončení jsme se spontánně odebrali do školy a vnímali, že naše prožitky potřebujeme sdílet. Dovoluji si tvrdit, že následné setkání ve škole pro nás bylo emočně silným zážitkem.

Bohužel mi nezbývá než přiznat, že jsme ve škole zaznamenali nezvyklé množství neúspěchů, které v očích mnoha z vás předčily to dobré, co se

Návštěva cukrovaru Dobrovice

Dne 8. listopadu jsme vyjeli na návštěvu cukrovaru Dobrovice. Odjezd od MŠ byl v 7:40. Návštěvy cukrovaru se zúčastnila třída Sluníček v počtu 21 dětí a dvou pedagogických pracovníků. Společně s námi jela 8. a 9. třída ZŠ pod vedením pana učitele Jiřího Rejska.

Po příjezdu do areálu cukrovaru se děti nasvačily a poté jsme přišli do dílničky, kde si děti vytvářely kalendář práce na poli podle ročních období.

Následně si děti zopakovaly tyto práce formou pohádky Jája a Pája „Jak kluci zasadili okurku.“.

Po pohádce jsme šli do 1. patra, kde děti pracovaly s interaktivní tabulí, pomocí které řešily různé úkoly s motivem práce na poli.

Po řešení úkolů na interaktivní tabuli jsme přešli do části muzea,

kde děti viděly například postupný vývoj kosy, dále žentour, kterým si děti zkusily točit a další nástroje, které patřily k práci na poli.

Návštěva proběhla v pořádku a byla hezká, jen bych vytknul časové rozvržení návštěvy ze strany pořadatelů.

Lukáš Vaníček

Běhu 17. listopadu v Kopidlně se letos zúčastnily i děti z mateřské školy. První místo v kategorii předškolních dětí získala Terežka Pletková (první zprava)

Světýlkový den

Ve středu 16. listopadu se uskutečnil tradiční Světýlkový den. V podvečer za setmění přišli do školky berušky a broučkové se svými světýlky v doprovodu rodičů, prarodičů a sourozenců, abychom společně uložili malé broučky k zimnímu spánku. Pro nepřízeň počasí jsme tentokrát museli Světýlkový den přesunout ze zahrady do budovy MŠ. Po přivítání děti po skupinkách přednášely básničky a říkanky o broučcích, společně si zahrály několik pohybových her, pověsily velké prádlo unavené berušce a v setmělé školce si každý našel svého malého ospalého broučka. Všechny malé broučky jsme společně uspali Mravenčí ukolébavkou. Na závěr se děti posilnily malým občerstvením a za asistence děvčat ze základní školy Dorotky, Miši a Viktorky si zaskočily na broučkové diskotéce. Ač nám počasí nepřálo, Světýlkový den se přesto vydařil. Ať se všem uspaným broučkům sladce spí a všichni se na jaře v plné síle probudí.

Plavání předškoláčků

Od září do listopadu probíhal v nymburském bazénu plavecký výcvik, kterého se účastnilo 25 našich předškoláčků. Všem malým plaváčkům se ve vodě moc líbilo, seznámili se s vodním prostředím, učili se nebojácnosti, získávali předplavecké dovednosti a upevňovali je. Zkušenosti jim umožnili hravým způsobem, přiměřeným jejich věku, přirozený a radostný pohyb ve vodě. Všechny děti byly odvážné a šikovné a při posledním plavání byly za svou snahu odměněny „Mokrým vysvědčením“.

Čertovské odpoledne

Ve středu 30. listopadu se děti ze třídy „Berušek“ proměnily v rohaté čertíky a čertice. Pozvaly si rodiče, sourozence, prarodiče, pro které nacvičily písničky, říkanky a taneček o čertech. Zasloužený potlesk byl odměnou. Potom si vyráběly čertíky – svícný ze skleničky, nebo si poslepu kreslily čerty na velký papír. Byla to legrace. Malé pohoštění připravila paní kuchařka, která upekla jablečné řezy. Mlsalo se zdravě, sušené ovoce, hroznové víno a pil se čaj nebo káva. Přítomní si mohli zakoupit zábavný sešitek „Záchranář“ od fondu Sidus, čímž podpořili Dětské oddělení nemocnice Mo-

tol. Na hezkém čertování se sešlo 19 dětí a 48 rodičů se sourozenci. Jistě budou rádi vzpomínat na hezké chvíle, které spolu strávili.

Marcela Kořínková, Lenka Pecková,
Eva Koseková

Dějepisná olympiáda

V dnech 10. – 14. 11. se v naší škole uskutečnilo školní kolo Dějepisné olympiády. Letošní 46. ročník nese název: „Marie Terezie – žena, matka, panovnice, aneb Habsburkové 18. století.“ Zúčastnilo se jí celkem 12 žáků. Do okresního kola se probojovali tři žáci, a to: Nikol Zimová z osmého ročníku, dále Sára Hamplová a Jiří Kudroň z ročníku devátého.

Věřím, že navážeme na úspěchy z předchozích let a opět ukážeme, že historické znalosti rožďalovických žáků jsou na velmi dobré úrovni.

Mgr. Martina Lamprechtová

Výtvarná soutěž

V sobotu 3. prosince se v základní škole uskutečnil Den otevřených dveří, v rámci něhož uspořádalo Sdružení rodičů Rožďalovice výtvarnou soutěž. Odevzdané práce hodnotila odborná komise ve složení Petr Buryan, Iveta Vacková, Jaroslava Hojsáková, Veronika Bachová a za žakovský parlament Viktorie Dušková. V soutěži se sešlo celkem 47 prací, které hodnotila i veřejnost. Nejlepší autoři obdrželi od Sdružení rodičů odměny.

Lenka Poděbradská, 1. místo v kategorii MŠ

*Petr Buryan,
Jiří Rejsek*

Adéla Pešavová, 1. místo v kategorii II. stupeň ZŠ

Lucie Poděbradská, 1. místo v kategorii I. stupeň ZŠ

Kopidlenské soutěže

Naše škola se opět zúčastnila soutěže na zahradnické škole v Kopidlně, Kopidlenského kvítečku, kam jako vždy, vyslala dva týmy. Kromě toho vyslala ale také týmy do soutěží Kopidlenský kapřík a Kopidlenský jelen.

Opravdu nevím, čím to bylo, ale už od rána se mi zdálo, že jsme byli všichni neskutečně pozitivně naladěni a optimisticky jsme se usmívali a vtipkovali, a to i přesto, že jsme vstávali opravdu brzy.

Po příjezdu a také zahajování jsme se už všichni rozprchli do různých tříd a začali soutěžit.

Mně se na Kvítečku vždycky líbila jeho atmosféra a teď nemluvím o tom, že jsme vždycky všichni vystresovaní, jako spíš o tom, že povětšinou několik z nás po splnění nějakého úkolu, příběhne do chodby a jeden přes druhého křičíme své dojmy a snažíme se si vzájemně jakkoliv poradit či pomoci. I když by se dalo říct, že v mnohých případech vlastně pomáháme konkurenci.

Samotné vyhlásování výsledků bylo asi hezčí částí dne. Celkově jsme dopadli velmi dobře, nicméně největším úspěchem je rozhodně umístění týmu, který byl vyslán na Kopidlenský jelen a který získal krásné druhé místo. Naprosto upřímně, tenhle den byl pro mě zase jeden z těch lepších a zá-

bavnějších. Přitom ani nejde o soutěže nebo o umístění, ale ten den byl celý tak veselý, že i kdybychom se neumísťili na žádném pěkném místě, smutní bychom z toho nebyli. Tedy... to by se nám samozřejmě nikdy nestalo!

Nikol Zimová, 8. třída

Zvoník od svatého Havla

Zvony jsou považovány za symbol klidu a míru a proto se rozznívají během náboženských obřadů a hlavně o čase vánočním. Ale nezní pouze jako svolání na mši nebo jako umíráček, ale ohlašují třeba kolik je hodin nebo zní při významných událostech. Bohužel většina zvonů funguje na elektrický pohon, a jak já říkám, tyto zvony nemají duši a není to ono. A v tomto článku se věnuji těm zvonům, co duši mají. Je hezké, že v Rožďalovicích tradice zvonění stále žije a můžeme si vychutnat krásný zvuk zvonů každý den. Ale naše zvony, které mají tu svou duši, zní pouze o čtvrtcích a o nedělích jako svolávání na bohoslužbu. Náš kostelní zvon Vavřinec plní svou funkci tak, jak má, protože mě na čtvrtční bohoslužbu 7. září nalákal. To zrovna zvonil náš pan farář Lukáš Hrabánek. Potom, co jsme se seznámili, mi nabídl, jestli nechci dělat práci zvoníka. Nejdřív se mi do toho moc nechtělo, bál jsem se, že něco pokazím. Ale není to nic těžkého, chce to

jen sílu a špetku sluchu. Nejtěžší je chytit druhý takt, aby zvon udělal „bim-bam“ a ne jenom „bim“, ale na to jsem si už našel speciální grif. Takže doufám, že vás svým zvoněním moc neobtěžuji

hlavně o nedělních ránech a taky doufám, že tradice zvonění v Rožďalovicích přetrvá.

Jiří Kudroň, 9. třída

Afrika ve škole

Poslední listopadový den k nám do školy zavítala cestovatelka a spisovatelka Hana Hindráková, která několikrát navštívila africký stát Keňu. Přednášku začala promítáním videa o africké přírodě a tamějším obyvatelstvu. Po zhlédnutí videa nám paní Hindráková řekla poznatky ze svých návštěv Keni a měli jsme možnost prohlédnout si některé její knihy. Následovala prezentace, při které jsme poznávali nejen překrásnou keňskou přírodu, ale i stinné stránky tohoto státu. Těmi jsou miliony chudých, kteří žijí v neúnosných podmínkách v chudinských čtvrtích. Bez elektřiny, kanalizace a dalšího sociálního zabezpečení. Živí se zbytky potravin z městských restaurací nebo přebíráním odpadu na skládkách. Některé děti, kterým zemřeli rodiče, nemají peníze a podlehli fetování toxického lepidla. Faktem je, že tuba s lepidlem stojí okolo 5 keňských šilinků (1 Kč) a chléb přibližně 20 šilinků, což je 4 krát více. Z této závislosti se člověk těžko dostává, ale paní Hindráková poznala chlapce Davida, kterému se to podařilo, a napsala o něm knihu.

Dalším programem nás provázel Paul Émango, který se narodil v Kongu. Seznámil nás s tím, jak to chodí u nich ve škole a řekl nám něco o tamějších zvycích a zájmovostech. Poté jsme mu mohli položit pár otázek. Naučil nás některé jejich písně a jejich slova. Pak došlo i na tanec, kdy vybraní žáci společně s Paulem tancovali a jeho společník Dick k tomu bubnoval. A nakonec se

uskutečnil otázkový kvíz a my měli možnost vyhrát za správné odpovědi africké náramky. Celý program mi přišel zajímavý a poučný, dozvěděl jsem se věci, které jsem neznal a které mě mile i nemile překvapily. Určitě bych chtěl něco podobného někdy v budoucnosti zopakovat.

David Kubín, 9. třída

Děkuji, odcházím

Vážení čtenáři, ačkoli jsem svoji první učitelskou zkušenost v naší škole začal dříve, nepřetržitě v ní pracuji od září roku 2011. Ve spolupráci s mnoha mými žáky jsem začal pravidelně a systematicky pracovat na jejich pohybové kultuře. Jsem přesvědčen o tom, že výsledky naší spolupráce jsou zřetelné a nezpochybnitelné. Z mnoha z nich bych zmínil tyto tři. Prvním s důrazem na všeobecnou pohybovou aktivitu je docílení pravidelného sportování žáků v jejich volném čase v průběhu čtvrtetných odpolední. Druhým s důrazem na zapojení rodičů a veřejnosti je každoroční organizování „Běhu od Bučického mlýna“. A nakonec třetím s důrazem na sportovní výkon je probíhání se celkem tří žáků na celostátní finále Odznaku všestrannosti olympijských vítězů.

Nepostradatelnou pro mě byla i je podpora mých nadřízených. Ta trvá. Co se ale zásadním způsobem změnilo, je vztah zřizovatele, převážně zastupovaného starostou Rožďalovic panem Petrem Kapalem, ke škole. Toto vědomě tvrdím i přes nedávno dokončenou výstavbu nové běžecké dráhy se sektorem pro skok daleký přímo v areálu školy. Tu i s jednou zásadní vadou, její zdaleka neideální tvar, vítám a za všechny žáky, jimiž bude využívána, za ni děkuji. Nedomáhu odpovědět na otázku „Co je této zásadní změny příčinou?“, ale vnímám to velmi silně a záporně prostřednictvím drobných faulů ze strany zřizovatele v průběhu celého kalendářního roku 2016. Zlomovou zkušeností pro mě bylo setkání pedagogů školy se zastupiteli, které se konalo 2. listopadu 2016. Tam s výjimkou paní Eš-

nerové, která setkání přítomna nebyla, a paní Drobečkové, která si raději vybrala pozici pedagoga než zastupitele, zbývající sedmička vedená panem Petrem Kapalem a Jaroslavem Tarabou v plné nahotě ukázala svoji aroganci moci a neochotu ke spolupráci. Jak významné je tedy v tomto smyslu nové vybavení? Na tuto otázku si může odpovědět každý sám. Pro mě byl toto jednoznačný důvod k podání výpovědi z pracovního poměru učitele i vychovatele. Nyní jsem ve výpovědní lhůtě a čekám, jestli budu moci skončit dohodou.

O tuto svoji zkušenost jsem se s Vámi chtěl podělit. Přeji Vám krásné Vánoce a POHYBU ZDAR!

Roman Kotlář ml.

Chtěl bych zažít ještě jednou znova, ať hlavní třída jmenuje se Leninova

Milí čtenáři Rožďalovicka, rozhodl jsem se napsat svůj osobní názor na obsah dvou článků zveřejněných v Rožďalovicku 3/2016. Prvním z nich je článek s názvem „Slovo zastupitelů“, pod který nechala své jméno napsat drtivá většina rožďalovických zastupitelů a druhým článek „Moje vzpomínky na školu a na Rožďalovice“ napsaný panem Oldřichem Suchoradským.

Vnímám zásadní a nepřehlédnutelný rozpor v obsahu těchto článků, kdy v prvním se někteří ohrazují k údajné propagaci politické strany v místní škole a ve druhém se můžeme dočíst o provádění tajemnice OV KSČ školou

a dalších výhodách komunistické éry v životě té samé školy.

Zveřejněný text: „Moje pozice předsedy Místního výboru KSČ mi pomáhala vidět podrobně do celého života města, ...“ mi silně připomněl časy, kdy mi pravděpodobně na základě postoje mého tatínka k úda-lostem v srpnu 1968, byla tehdejší soudruhům ředitelem kopidlenské školy v posudku u přihlášky na střední školu přidělena vizitka, že nejsem studijní typ a že nemám v maturitním oboru studia co dělat. A mohl bych ve výčtu vzpomínek na „staré dobré časy“ pokračovat, ale nepova-

žuji to za nutné a navíc to je pro mě stále „trpce“ živé.

A tak hledám odpověď na otázky, které se mi vybavují při zamyšlení se nad obsahem obou zmíněných článků: „Je to nejspíš vtip, provokace nebo ještě něco jiného? To členové redakční rady přehlédli? Jsem jediný, kdo má tento názor a kdo je s tím v nepohodě?“.

Tak jsem si v názvu mého příspěvku dovolil použít text jedné z mnoha písni pana Jaromíra Nohavici a pokusil se Vás přimět k zamyšlení.

S pokorou k případným reakcím

Roman Kotlář

Několik slov k názoru Romana Kotláře

V demokratické společnosti existuje svoboda slova, kterou ctí i zpravodaj Rožďalovicko.

Nevidíme tedy rozpor v tom, že se zastupitelé na jedné straně ohrazují proti přítomnosti dvou členů KSČM na zahájení školního roku, o níž nebyli navíc dopředu nikterak zpraveni, a o několik stran dále prezentuje své vzpomínky člověk, který byl s životem našeho města spjat od poloviny 70. let téměř po dvě dekády coby ředitel zdejší školy (a tedy nutně člen KSČ).

Memoáry pamětníků obecně jsou přece *jedním* z důležitých pramenů pro poznání jakékoliv doby a v his-

toriografii mají své nezastupitelné místo. Proto považujeme za přínosné, že Oldřich Suchoradský o této době píše ze své pozice zcela otevřeně a dává nám nahlédnout mimo jiné právě třeba i do zákulisí mocenských mechanismů, které v našem městě fungovaly.

Rozumíme tomu, že ředitel školy pan Roman Kotlář s článkem bývalého ředitele, který píše o „starých dobrých časech“, nesouhlasí a reaguje na něj, neboť na onu dobu má osobně v živé paměti velice trpké vzpomínky. Ale pak už vůbec tedy nerozumíme tomu, proč na zahájení školního roku pozval dva ze sou-

časných představitelů KSČM, tedy strany, která se nikdy neodstříhla od své minulosti a jejíž naprostou většinu členské základny tvoří členové bývalé Komunistické strany Československa.

Stejně nepochopitelné pak zůstává, že panu řediteli Romanu Kotlářovi nevadí faktické zneužití výše uvedeného zahájení školního roku ve Zpravodaji okresního orgánu KSČM těsně před volbami (viz foto). Jen připomínáme, že tuto tiskovinu obsahující příspěvek učitele (dnes již bývalého) Mgr. Rostislava Kotrče obdržely tisíce občanů na Nymbursku. Od ředitele školy s takovou životní zkušeností bychom očekávali, že se bude od článku publikovaného těsně před volbami buď distancovat, nebo se k němu alespoň vyjádří. Zatím jsme se dočkali jen dramatického vyjmenování zastupitelů, kteří naopak svůj názor vyjádřili velmi jasně.

Viktor Dobrev, Jiří Rejsek

První školní den v Rožďalovicích

První školní den školního roku 2016/2017, začal v rožďalovické Základní škole a MŠ G. A. Lindnera, tak jako začíná na ostatních školách. Žáci odpovídají nastoupili opět do vyšších ročníků. Tenkrát se zde v Rožďalovicích stalo několik událostí, které tento den vytvářely z každoročního stereotypu. Nejenže všichni žáci, učitelé a pracovníci školy přišli přivítat přivítáčky na sportovní plochu školy a každý přivítal školní nováčky osobně rukoučtinou. Také školní rok nevítkali sami, neboť je tentokrát přijel podpořit zástupce Středočeského kraje – zastupitel za KSČM a také zahájení přijel podpořit poslanec JUDr. Stanislav Grošpěš, který žáky, ale i pracov-

níky školy a učitele, pozvali svými slovy a vyjádřili jim úctu a poděkování za ne vždy lehkou práci. Díky iniciativě zástupců Středočeského kraje, Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, Školské rady, měli žáci této školy a zvláště prvňáčci zážitek, na který jen tak nezapomenou. Škoda jen, že tato událost zůstala bez povšimnutí starosty a radních Města Rožďalovické. Přesko všem účastníkům a akterním patří velký dík, neboť i rodice a děti z tohoto malého městečka vidí, že ne všichni politici jsou daleko v Praze, ale zajímají se i obyčejné radosti občanů této krásné země.

Mgr. Rostislav Kotrče

KSČM JDE DO VOLEB V KRAJÍCH S ČÍSLEM 37

K odchodu Romana Kotláře ml.

Na stránce 13 přinášíme příspěvek Romana Kotláře ml., kterým se loučí s naší školou. Po výčtu úspěchů nekonkrétně vysvětluje, co ho k rozhodnutí ukončit pracovní poměr dovedlo.

Je poznat, že ho to velmi trápí, ale měl by také uvést, že již řadu měsíců

nesplňuje podmínky školského zákona. Nemá totiž požadované pedagogické vzdělání, nedoplňuje si ho a ani o studiu neuvažuje. Krátce řečeno nemůže učit, tedy pokud se nezmění legislativa. Je to škoda, protože svým zájmem o sport a pohyb vůbec, stej-

ně jako propagací zdravého životního stylu, je pro žáky naší školy velkým vzorem a jistě jím zůstane i po svém odchodu.

*Jiří Rejsek,
člen školské rady*

Zamyšlení s Františkem Nepilem

„Krátký den – dlouhá nit“, to je totiž název první z deseti povídek spisovatele Františka Nepila, kterými vzpomíná na vánoční svátky svého dětství i dospělosti, na zvyky a tradice těchto svátků a popisuje v nich sváteční atmosféru, kterou dovedli vykouzlit jednotliví členové rodiny.

Opět tu máme čas Vánoc, rok 2016 se nám blíží pomaloučku ke konci a tak bychom se měli zamyslet nad tím, proč v současné době toto období bývá tak velmi hektické a neklidné. Vždyť dříve si lidé Vánoce užívali jako čas odpočinku, klidu a pohody a nenakupovali vánoční dárky ještě na Štědrý den večer, měli radost i z maličkostí, které pod stromčkem našli, byli rádi, že jsou všichni pohromadě. Dnes je nakupování dáreků pro mnohé více než děláním radosti svým blízkým, je to úkol, který musí nějakým způsobem splnit, ať to stojí, co to stojí. Hodnotou dnešních Vánoc jsou peníze, vzpomeňme si na doby, kdy jsme ještě dokázali mít radost i z docela obyčejných věcí. A jak to bylo u Nepilů?

František Nepil (F. N.) – „Maminka měla sice nenaditou peněženku, ale zato neúnavné ruce, krásnou fantazii a smysl pro obřadnost. Obřadností jsem pohrdal, a kdyby bylo po mém, tak bych se snad i ženíl v tepláčkách a na verandě než v tmavém obleku a obřadní síni. Maminka však trvala na tom, abychom k jejímu štedrovečernímu stolu usedli v měštácký čistě košili a abychom si nad dosud nenačatou rybí polévkou popřáli šťastné Vánoce i šťastné sbledání napřesrok a abychom se políbili. V hluboké dospělosti jsem se však ocitl asi dvakrát v jiných rodinách na jejich štedrovečerní večeři, nad kterou si nic nepřáli, natož aby se celovali. Po zavolání se prostě přiklátili jako jindy od televize ke stolu, který se ovšem prohýbal pokrmy, a bez cirátů, polibků a přání vysrkli polévku a napěchovali se dalšími chody, na jaké maminka nikdy neměla.“

Ubývá rodin, kde to probíhá stejným způsobem, jaký popisuje František Nepil a je to velká škoda. Vždyť Vánoce jsou tak krásným a tradičním svátkem, který si zaslouží alespoň trochu úcty a noblesnosti.

F. N. – „Špičkovým štedrovečerním obřadem byla a dodnes je příprava kapra na

štedrovečerní večeři – abych použil literární ozdoby, které se říká eufemismus neboli zjemnění. Zatímco dneska se nosí domů jenom rybí tělesné pozůstatky, za mého dětství se nosili pouze živí exempláři, aby byla jistota, že to nelekle, a taky aby se děti měly čím potěšit. Nám doma vánoční kapr nejenom chutnal, ale také nosil peníze, když jsme si nezapomněli schovat šupiny.“

Jedna z těch dávných tradic, která se dnes již moc nedodrzuje. Vánoční kapr na štedrovečerní tabuli v mnoha rodinách chybí. A málo dnešních dětí ví, že z vánočního kapra jsou šupiny kouzelné, že nám pomáhají šetřit peníze. Asi už dnes šupiny nepotřebují. Tradice se v dnešní době celkově již málo dodržují.

F. N. – „Já ostatně všechny vánoční prazvyky a pověry udržuji v bohatém repertoáru – nejenom šupiny. Krájím jablko – a dlouho v životě jsem ještě neviděl křížek! Vždycky jen hvězdičky! Až když jsem to řekl do rádia, poslala mi jablko s křížkem jedna posluchačka. Dále pouštím svíčky do lavoru, a pak – odklápím hrníčky, co se pod ně dává kostka cukru, uzlíček, prstýnek, mince a tak dále. Samozřejmě, že podobně jako náš lid v dobách, kdy dával kohoutovi česneku a hrachu jeho družce, liji o vánocích olovo. Je to obyčej efektní a dramatický a jeho prostřednictvím jsem zatím propálil každý náš nový koberec a znehodnotil hezkou rádku parket.“

Vánoce jsou svátky plné tradic, proč se k některým z nich nevrátit a neudělat si

zase ty Vánoce plné překvapení a čekání na to, jak věštění z hrníčku, rozkrojení jablka a lití olova dopadne, zda budeme mít v jablku hvězdičku nebo křížek, a nebo nám olovo propálí náš nový koberec. Vždyť Vánoce, jsou přece svátky pohody.

F. N. – „Olůvka na lití kupuji před svátky v prodejně rybářských potřeb. Dvakrát jsem se tam srazil se stejným stříbrovlasým pánem. První rok mi řekl: „Á, vy si jdete kapra ulovit sám, vy ho nekupujete z kádě,“ a já mu vysvětlil, že ne. Že to olůvko není na kapra, ale na staročeské zvyky, a vysypal jsem na něho i ty svíčky i věštební hrníčky a pořád jsem čekal, kdy se rozzáří vzpomínkami na své dětství. Nerozzářil se, jen pokyvoval hlavou a nic. Za rok jsme se u rybářů potkali zase. Obsluhující mu říkal „pane faráři“ a já měl za to, že mě bude chtít třeba objímat, jestli mě pozná. Nějak jsem byl přesvědčen, že udržování těchto vánočních obyčejů a pověr je přímo v pracovní náplni každého duchovního. Jenže on mě poznal, ale neobjímal mě. Podíval se na ten pytlíček s olůvkou, melancholicky potřásl hlavou a řekl mi vycítavě: „To budou zase pohanské Vánoce!“ A měl pravdu? Nebo pravdu neměl? – To už ať posoudí někdo, kdo bude na moje Vánoce vzpomínat tak, jako já na ty naše!“

I já vám všem přeji krásné tradiční pohanské Vánoce.

Eliška Velechovská

Obyčejná vlaštovka

Ptačí migrace je odedávna pro nás, lidské pozorovatele, předmětem mnoha záhad, ale také obdivu a neustálého zkoumání. Dodnes není zcela uspokojivě objasněn ani důvod, proč se některé ptačí druhy rozhodly k tak strastiplným poutím z jednoho místa na druhé. Nevíme ani, jakým způsobem se ptáci při svých každoročních cestách orientují. A už vůbec netušíme, jak do svých zimovišť trefí mladí, letos vylíhnutí ptáci, kteří odlétají i několik týdnů před svými rodiči a kteří tuto pouť nikdy předtím neabsolvovali. A přesto vědí kudy.

Teorii existuje samozřejmě mnoho, na každé je možná špetka pravdy. Třeba se jednou dočkáme, neboť ornitologové dnes využívají stále více a více nové moderní technologie a již dosud jsme se dozvěděli mnoho nových poznatků. I přes tyto pokroky se však u mnoha ptačích druhů teprve nedávno podařilo zjistit, kde se nachází jejich zimoviště. A tohoto zjištění bylo dosaženo touto nejstarší a nejjednodušší používanou metodou pro výzkum ptačí migrace – kroužkováním.

V našich končinách střední Evropy je většina ptačích druhů tažná. Někteří ptáci sice neletí příliš daleko, třeba

jen do Středomoří, jiní ale naopak doletí až na samý jih Afriky, tisíce kilometrů tam a pak zase zpátky. Mezi ně patří i tak běžný (zatím) druh, jakým je „obyčejná“ vlaštovka (*Hirundo rustica*). Důvěrně známý ptáček snad každému v našich končinách. Především proto, že svůj život spojil neoddelitelně s námi – lidmi. Nejenže si za svoje hnízdiště vybral lidská obydlí, ale každý hospodář navíc vnímal vlaštovky jako požehnání pro svou stáj. O jejich užitečnosti díky evidentnímu hubení mušic hejn také nikdo nepochybuje.

Vlaštovky na telegrafních drátech jsou navíc výmluvným podzimním symbolem, který se dočkal i ztvárnění v podobě školních počítadel. Jarní přilet pak logicky zvěstoval s definitivní platností konec vlády zimy a nástup vlídnějších jarních měsíců.

Kroužkováním jsou značeni i ptačí druhy v Ptačí oblasti Rožďalovické rybníky. A vlaštovky patří dokonce k druhu kroužkovanému ve značných počtech. Kroužkují se jak vzletní ptáci při pravidelných kroužkovacích akcích v rákosinách, tak také mláďata na hnízdech. Od roku 2000 bylo do letošního roku okroužkováno téměř 6000 exemplářů vlaštovek obecných. Bylo zjiště-

no, že „naše“ vlaštovky preferují jihovýchodní trasu cesty do Afriky, ale najdou se i takoví nedočkavci, kteří to vezmou rovnou na jih.

Pro naši oblast evidujeme několik zpětných hlášení u nás kroužkovaných vlaštovek. Mezi nejzajímavější patří kontrolní odchyt z Itálie, Maďarska a Izraele. Ten úplně nejzajímavější a nejvzdálenější je až ze subsaharské Středoafrické republiky. Mladý jedinec musel urazit přes 5000 km tam a zase zpátky. A pokud se vydal ještě více na jih, mohlo těch kilometrů být ještě víc (viz mapka). Na jaře, až uvidíte posedávat vlaštovky na drátech, na stromech nebo na vašem zápraží, pomyslete, že každá z nich má za sebou každý rok cestu několika tisíc kilometrů. To už víme. Jak tam trefí, to ještě musíme zjistit.

Vladimír Šoltys

Krása z rožďalovických polí

Konec roku často slouží k bilan-
cování a hodnocení uplynulého
období. Já jsem se v letošním
roce spolu s některými svými žáky,
hlavně s Markem Kašparem, věnoval
rožďalovickým mineralogickým lokalitám.
Marek si totiž jako téma své absolventské
práce vybral právě výskyt minerálů na
Rožďalovicku, a tak jsme někdy každý
sám, častěji ale spolu, procházeli některá
pole v okolí města a hledali zde barevné
odrůdy křemene – naše polodrahokamy.
Vrátil jsem se tak do druhé poloviny 80. let
minulého století, kdy jsme s přáteli z Poděbrad
a Nymburka vyráželi na zdejší pole hledat
chalcedony, acháty, ale i zkamenělá dřeva
nebo rašeliny. Tyto lokality jsou totiž
geologům, i těm amatérským, dávno
známé.

O vzniku druhotných lokalit

Možná jste si i vy všimli, že některá
pole v okolí města jsou místy pokrytá
poměrně velkým množstvím kamenů.
A právě v těchto tzv. říčních terasách
lze některé zajímavé minerály najít. Kde
se tady ale vzaly kameny, které vznikaly
v prvohorách někdy před 200 miliony let
v oblasti Českého ráje? Zdánlivě těžká
otázka má celkem jednoduché vysvětlení.
Vlastně jsem již napověděl termínem
„říční terasy“. Před miliony let totiž tekly
naše řeky úplně jinak a postupně spolu
s větrem utvářely krajinu do současné
podoby. Na jedné straně od nás odnášely
usazené horniny, na straně druhé přinášely
části zvětralých hornin ze severu a ty se
v podobě písku nebo šterku usazovaly na
vnitřní straně říčních meandrů.

Achát z Bučice

O sbírání

Nejdříve je třeba najít vhodné pole
s výskytem kamenů, pokud možno čerstvě
zorané a uvláčené. Vzhledem k intenzivnímu
zemědělskému využívání polí je však na
vlastní sběr k dispozici poměrně krátké
období. Nejlépe se kameny hledají po dešti,
kdy jsou přece jen lépe vidět. A pak už to
chce jen mít zkušenosti s určováním
minerálů, velkou dávku trpělivosti a trochu
toho štěstí. Vlastně v našich poměrech
štěstí poměrně dost. Po opakovaných
návštěvách sběratelů jsou lokality samozřejmě
prosbírané a může se stát, že zkrátka
odejdeme s prázdnou.

O zpracování

Nasbírané kameny je třeba doma pořádně
omýt vodou a pak z očištěných vybrat ty
pro další zpracování. Tím se rozumí řezání,
broušení a leštění. Já již

roky využívám služeb firmy Drahokam
v Lomnici nad Popelkou, kterou vlastní
RNDr. Luboš Hromádko. Opracování
polodrahokamů je dosti zdoluhavý proces,
který vyžaduje zkušenost, odbornou erudici
i manuální zručnost. To všechno L. Hromádko
má, ale v oblasti se broušením kamenů
zabývá více lidí.

Výsledkem letošního malého mineralogického
průzkumu jsou nejen přiložené fotografie
některých zdejších kamenů z mé sbírky, ale i
Markova vítězná práce (www.zs-rozdalovice.cz/zs/absprace/2015_16_9tMK.pdf),
nebo krátké video o zpracování polodrahokamů
(www.youtube.com/watch?v=1E06PbKaiWY), které jsme natočili v dílně našeho brusiče.

Jiří Rejsek

Křišťál z Podlužan

Achát z Rožďalovic

Podzim 1936

Následující řádky, které zaznamenali kronikáři Josef Havelka a František Havlík, nás přenesou do podzimních Rožďalovic před osmdesáti lety.

Prodej rákosu na Holi

V podzimu prodán byl rákos z rybníka Holského Karlu Šimonovi z Bakova za 400 Kč. Týž čistý rákos odvezl a zbytek jako stlaní ponechal obci, která pak jej ještě rozprodala místním zájemníkům.

Předčasný mráz

Ze dne 11. na 12. říjen dostavil se dosti silný předčasný mráz, který při svých 5 °C způsobil škody, a to hlavně na vinné révě, též na vlašských ořeších a hlavně na jirínách.

Nový vymetací obvod

Od 1. října byl v politickém okrese Jičínském zřízen 8. vymetací obvod, a to rožďalovický, k němuž mimo zdejší město patří tyto obce: Budčeves, Doubravany, Hasina, Košík, Mlýnec, Nečas, Podolí, Pojedy, Seletice, Sovolusky, Tuchom, Zámostí, Žitovlice, Ujkovice, Prodašice, Ledce, Křešice, Rokytňany a Rabakov. Mistrem kominickým ustanoven Jaroslav Sedláček, kominický pomocník z Dolního Bousova, který bydlí zde v Rožďalovicích. Dosud patřila zdejší obec k vymetacímu obvodu kopidlenskému.

Odsunutí obecních voleb

Letošního roku měly býti v zdejší obci vykonány volby obecního zastupitelstva, ale jelikož zákon č. 122/33 Sb. zák. nař. O změnách řádu volení do obcí stanoví v článku I., že volební období obecního zastupitelstva končí uplynutím 6 let ode dne, kdy volba starosty stala se pravoplatnou, budou volby do obecního zastupitelstva odsunuty do roku 1938.

Smrtelné zranění

Josefa Dudka v cukrovaru

Dne 14. října událo se v místním cukrovaru vážné neštěstí. Při posouvání železničních vozů lokomotivou na dvoře mezi tak zvanými vanami, dělník Josef Dudek ze Svídnice chtěl

před blížícím se železničním vozem uskočiti na do výše narovnanou řepu, přičemž uklouznul a dostal se nohou pod kolo, které mu ji přejelo. Přitom utrpěl ještě zranění vnitřní, kterému v několika dnech podlehl.

Odstěhování MUDr. Papaiové

MUDr. Anna Papaiová, praktická lékařka po jedenapůlletém působení

v zdejší měste odštěhovala se od nás dne 18. října, takže máme zde zase jen jednu lékařskou sílu.

Oslava státního svátku

Letošní státní svátek naší republiky – Den Svobody – oslaven byl dopoledne místními sdruženými spolky, průvodem a hudbou k pamětní desce legionáře Hojsáka a k pomníku pad-

Výčet piva a lihovin ve zdejší obci v roce 1936.

Jméno výčepníka	Číslo domu	Pivo		Vino		Likéry		Lisťový líh	
		hl	l	hl	l	hl	l	hl	l
Buril Václav	252	148	75	1	60	.	85	.	.
Hejl Celestýn	262	142	.	1	10	.	60	.	.
Jancík František	93	213	90	2	40	.	60	.	.
Kebl Karel	115	27	.	.	60	.	20	.	.
Knězourek Václav	117	.	.	.	85	.	60	.	.
Kumstýř Josef	190	.	.	4	.	1	30	.	.
Kutilek František	29	.	.	3	20	1	60	.	.
Mates Emil	121	102	.	.	.	.	.	.	.
Mojžiš Josef	32	.	.	1	40	.	70	1	80
Nechánský František	22	233	.	.	60	.	80	.	.
Nechánský Jindřich	122	.	.	1	20	.	35	.	.
Novotná Antonie	60	.	.	.	80	1	25	.	.
Pacovský Alois	28	55	.	1	80	.	45	.	.
Polcar Jan	183	26	55	.	.	.	.	.	.
Otta Josef	56	201	80	.	.	.	60	.	.
Roudnický Jaroslav	95	.	.	3	80	1	85	.	.
Smutný Jaroslav	249	.	.	1	50	.	20	.	.
Šturm Václav	118	.	.	.	75	.	30	.	.
Tichý Stanislav	120	.	.	5	.	2	50	7	.
Vegnerová Marie	243	15	.	.	.	.	.	.	.
Vondráček Václav	20	110	.	.	60	.	45	.	.
Vysoudil Vojtěch	16	213	50	.	.	.	.	.	.
Uhrnem		1488	50	31	20	15	20	8	80

Jelikož v zdejší městečku napočteno bylo v roce 1936 1.523 osob, připadalo by průměrně na 1 osobu ročně 1 hl lihoviných nápojů, kdyby všem určitě a jistě dosti značné množství uvedených nápojů vypili cizí návštěvníci Rožďalovic a to hlavně z blízkého okolí.

lých, kde učiněn byl obsáhlejší místní projev. Odpoledne pak byla pořádána Sokolem tělocvičná akademie pro mládež a večer pro dospělé, při které odborný učitel Štěpán Jirsák pro-

vách. *Prapory nutno vyvěsiti od 10 hodin dopoledne 27. října do osmé hodiny ranní 29. října 1936. Prapory k vyvěšení určené musí býti přiměřeny k rozměru, důstojné úpravy a musí býti vyvě-*

mluvil o významu tohoto dne. Letos poprvé byly téměř všechny domy našeho městečka ozdobeny prapory ve státních a národních barvách. Stalo se tak hlavně v důsledku vyhlášky zdejšího městského úřadu, která zněla: *Všichni majitelé domů se upozorňují, že jsou povinni ve dnech 27. a 28. října při oslavách státního svátku Čsl. republiky ozdobiti domy prapory ve státních bar-*

šeny na četných místech budov takovým způsobem, aby je nebylo možnost poškoditi nebo zneužiti. Vyvěšování praporů z oken a střešních vikýřů jest nedůstojné a bude stíháno stejně přísně tak, jako by dům nebyl praporem vůbec zdoben. Vážnost a úcta k našemu státnímu svátku a symbolu naší samostatnosti – vlajce Čsl. republiky – vyžaduje bezpodmínečně, aby pokynů této vyhlášky bylo dbáno.

Výlov rybníka na „Holi“

Letošní výlov ryb v Holském rybníce konán byl dne 27. října. Vylověno bylo 5 500 kusů kaprů ve váze 929 kg, 88 kg násadových línů a 15 kusů kapřích matek ve váze 60 kg. Všechny vylovené ryby odvezeny byly do sádek velkostatku na Hasinu.

Pohřeb Emanuela Sychrovského

V neděli o Všech svatých uloženy byly na zdejším hřbitově k poslednímu odpočinku tělesné pozůstatky ministerského rady v. v., inženýra Emanuela Ladislava Sychrovského za hojné účasti lidu. Zesnulý byl zdejším rodákem, synem panského zahradníka, a vysoké té hodnosti úřední dosáhl při ministerstvu veřejných prací ve Vídni. Zůstal vždy dobrým Čechem a hrdě se hlásil k svojí národnosti. Byl také velkým dobrodincem a svým mocným vlivem dopomohl mnohým k životní existenci. Jako výborný zpěvák (tenorista) zpíval velmi rád na kostelním kůru, též při pohřbech a různých příležitostech. Celý svůj odpočinek prožíval zde ve svém domku a dosáhl vysokého věku 88 roků.

Kanalizace města

Dne 27. listopadu usneslo se obecní zastupitelstvo provést kanalizaci města od zámku a obytného úřednického domu velkostatku až k domu Josefa Studničky. S prací tou mělo býti započato ihned, avšak byla odložena do roku příštího. Práce tato byla zadána cestou ofertní. Nabídku podali tito podnikatelé. Stavitel Václav Šimáček z Rožďalovic za obnos 32 500 Kč, druhý zdejší stavitel Stanislav Vonka za obnos 31 615 Kč a inženýr Vojtěch Čechovský z Jičína za obnos 35 000 Kč. Hlasováním lístky zadána byla práce za oferentu inženýru Čechovskému většinou hlasů přes to, že měl nejvyšší nabídku. Domácí podnikatelé s nižší nabídkou byli opomenuti. Po ukončení této části kanalizace má se pak pokračovati ihned s kanalizací až k novému mostu.

Připravila Marcela Ešnerová

Majitelé automobilů v Rožďalovicích v roce 1936	
Rolnické akciové podniky, cukrovar a mlýn Bučice	3 osobní a 1 nákladní
Rolnické družstevní podniky v Jičíně, filiálka v Rožďalovicích	1 osobní a 1 nákladní
Tichý Stanislav, velkoobchodník	1 osobní a 1 nákladní
Hazdra František, majitel pohřebního ústavu	1 pohřební
MUDr. Lekeš Václav, státní obvodní lékař	1 osobní
P. Pařík Josef, děkan	1 osobní
Slavík Rudolf, farář církve československé	1 osobní
Novotný Josef, zvěrolékař	1 osobní
Šimáček Václav, stavitel	1 osobní
Rajman Jan, knihař a knihkupec	1 osobní
Roudnický Jaroslav, kupec	1 osobní
Frait Alois, zvěrokleštič	1 osobní
Kutmon Jaroslav, autodoprava	1 osobní
Vítek Josef, prodejna Baťovy obuvi	neuvedeno
Valeš Jaroslav, mlynář	1 osobní
Sucharda Jiří, zelinář	1 nákladní

Mimo prvé čtyři majitele, kteří mají najaté šoféry, všichni ostatní řídí si uvedená vozidla sami

Rožďalovická komunita boromejek

Kněžna Sidonie Lobkovicová založila sirotčí ústav v Hoříně. Zanedlouho po koupi rožďalovického panství přestěhovala ústav do domu na konci Podolí. Stavení bylo vlhké a způsobovalo ubytovaným dětem zdravotní problémy. Roku 1850 byl ústav přemístěn do vrchnostenského stavení č. 14, které bylo součástí vrchnostenské vinárny. Bylo v něm postaráno o 14 až 16 sirotků.

Když přišly boromejky do Rožďalovic, předala jim kněžna Helena Lobkovicová tyto děti k výchově. Nespokojila se pouze s finančním vydržováním nemocnice a sirotčince, ale obstarávala chudým na svém panství prádlo, obuv a další základní životní potřeby. Sama chodila do kláštera za sestrami boromejkami, a dokonce jim pomáhala s ošetřováním nemocných. Tato její přílišná péče se jí stala osudnou. Počátkem roku 1856 vypukl v Rožďalovicích tyfus. Sestry ošetřovaly nemocné, ale ihned na začátku epidemie roz nemohla se matka představená S. M. Notburga. Od ní se nakazily obě sestry-novicky.

Archív boromejek – ze zápisů rožďalovické komunity – „Když kněžna – jako každodenně – šla po mši svaté do kláštera, našla vrata zavřená. Ihned tušila, co se stalo. Po dlouhém dobývání do nemocnice otevřel jí konečně čeledín a kněžna ihned spěchala nahoru k sestram. Ošetřovala je od toho dne sama s materskou něžností a láskou. Neustala ani po tom, když přišla prozatímní výpomoc z Prahy. Dvě sestry se zatím tak zotavily, že mohly býti vynášeny do zahrady na čerstvý vzduch. I toto obstarávala kněžna, neboť jako zakladatelka směla do klausury a častěji i v jídelně se sestrami jedla a jim předčítala. Však Bůh chtěl tuto krásnou bílou lilii přesadit již do zahrady Boží. Dne 4. dubna 1856 roz nemohla se předobrá kněžna, nakažená jsouc od sester, sama tyfem. Horečka stoupala až do 12. dubna. Dne 14. dubna byla zaopatřena. Modlitby chudých, nemocných, sester a všeho obyvatelstva rožďalovického stoupaly za její uzdravení k nebesům. Však vůle Boží byla jiná. Dne 17. dubna o 10. hodině večerní počal smrtelný zápas. U lože umírající byl její bratr, kníže František Jiří a sestry boromejky.“

Za dědice panství Rožďalovického

Vyobrazení knížete Lobkovic v kronice boromejek rožďalovické komunity

ustanovila kněžna Helena bratra svého Františka Jiřího, knížete z Lobkovic, c. k. komorníka, plukovníka v armádě a komtura Řádu německých rytířů. Posledním přáním umírající kněžny Heleny byla prosba, aby dál pokračoval v započatém díle pro čest a slávu Boží a pro blaho poddaných, k zmírnění jejich bídy a nouze. Kníže František Jiří Lobkovic umírá za dva roky po své sestře 2. února 1858. Po jeho smrti připadl značný obnos jeho soukromého jmění převyšující 20 000 zlatých Řádu německých rytířů, jenž z obzvláštní úcty k zesnulému převedl dědictví ve prospěch kláštera rožďalovického, čímž klášter i pro další časy zabezpečen byl.

Archív boromejek – ze zápisů rožďalovické komunity – „Kníže František Jiří Lobkovic byl právě tak jako jeho sestra kněžna Helena nejen vznešený rodem, ale hlavně duchem. Pokračoval v díle započatém jeho sestrou. Za pouhé dva roky spravování rožďalovického panství zřídil roku 1856 kníže František Lobkovic v klášteře pracovní školu pro dívky. Ve škole se ten-

kráte ručním pracem neučilo, a proto byly dívky rožďalovické ve velké výhodě. Velké dívky učily se zde vkusným ručním pracem a zhotovovaly si vybavu. Menší dívky zhotovovaly drobné brackářské předměty, košíčky, panenky a jiné předměty, čímž nejenom stávaly se jejich ruce dovednějšími, ale působily zároveň radost svým rodičům a sourozencům. Všechn volný čas, vyjímaje vyučování školního, zůstávaly dívky v pracovní škole. S dovolením městského zastupitelstva byly zřízeny před klášteřem dvě malé zahrádky. Tady dívky také pracovaly, společně si na čerstvém vzduchu hrály, poučné a zábavné knihy četly, které jim škola půjčovala. Dívky byly v klášteře buď zdarma, nebo velmi levně stravovány. Tak trávily zde společně, v ovzduší zbožném, mírném, ale přece veselém a družném svá dětská léta, na která později rády vzpomínaly. Roku 1859 byl zrušen sirotčí ústav.“

V roce 1893 zřídila Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v rožďalovickém klášteře opatrovnu. Opatrovna byla povolena výnosem

ze dne 29. srpna 1894 č. 27455. Ještě téhož roku bylo přijato 105 dětí. První učitelkou byla S. M. Kateřina Frejlichová, která zde působila do roku 1903. Do roku 1926 se v opatrovně vystřídal dalších pět Milosrdných sester. Od roku 1926 působila v opatrovně S. M. Tabita Kociánová až do roku 1948, kdy byly zrušeny církevní školy, a tedy i školky.

Z dopisu S. M. Fidelis Sedlákové, pečující o archiv boromejek – Sestra Tabita se narodila 2. 9. 1893 v Košíkově okres Velké Meziříčí a zemřela 14. 12. 1966 ve Vidnavě. Do naší kongregace vstoupila v roce 1909. Působila postupně v našich filiálkách v opatrovních v Praze na Žižkově, ve Frýdlantu nad Ostravicí a 11 let ve Volyni. Od roku 1926 působila v opatrovně v Rožďalovicích. Z jejího nekrologu vypisují: „Milovala děti a dovedla si získat jejich srdce. Těž u rodičů a jiných lidí městečka, s nimiž se stýkala, byla velmi oblíbená; její rady, doporučení, připomínky, vzhledem k výchově dětí a jejich budoucímu štěstí, byly všeobecně respektovány... Zpravidla k Vánocům nacvičovala s dětmi pěkné hry, které se obecně tak líbily, že musely být opakovány... K slavnostem Božího Těla strojila celé řady družiček, malých i větších...“

Archiv boromejek – ze zápisů rožďalovické komunity – „Jakou radost mělo ze zřízení opatrovny obyvatelstvo rožďalovické! Největší radost měly matky–vdovy, které mohly nyní bez starosti a nerušeně jít do práce. Do opatrovny chodily děti ze všech vrstev obyvatelstva. Vždyť zde byly vedeny k samostatnosti, jejich rozum se vyvíjel, ručky se staly ohebnějšími a dovednějšími. Učitelé ve škole ihned poznali, které dítě chodilo do opatrovny, neboť bylo vždy odvážnější a dovednějšími výkony překvapilo někdy i své učitele.“

Mezi nejradostnější dny pro děti v opatrovně náležela doba, kdy se cvičilo vánoční představení, s nímž bývala spojena vánoční nadílka. Děti byly obdarovány drobnými hračkami, jablky a cukrovím. Společně zapěly Ježíškovi koledy a podělely dárky spěchaly domů, kde ještě dlouho vyprávěly a vzpomínaly. Ale i v jiný čas roční byla pořádána divadelní představení. Pro velký zájem rodičů, známých, ale i ostatních občanů byly tyto slavnosti pořádány v knížecí vinárně a později v sále na radnici.“

Když roku 1914 vypukla světová válka, byla opatrovna přeměněna na lazaret. Bylo v něm umístěno průměrně 30 až 35 raněných vojáků. Později i místní škola byla zabrána a sloužila také jako

lazaret. V Rožďalovicích bylo v té době ošetřováno asi 120 raněných vojáků. Všem těmto obstarávaly praní a žehlení prádla sestry boromejky. Vojenským lékařem byl MUDr. Jan Boublík, který si práce sester boromejek velice vážil. Po skončení světové války byla opatrovna po důkladném vyčištění opět otevřena dne 1. března 1919. Výnosem A3039/1 ze dne 22. června 1931 byla opatrovna přeměněna na mateřskou školkou. V roce 1945 byla místnost mateřské školky propůjčena vystěhovalcům a od dubna do konce školního roku obecní škole, kde bylo ubytováno německé vojsko. Po osvobození v červnu byl proveden zápis do mateřské školky. Přihlásilo se 35 dítek. Od července do konce srpna byl zřízen na přání města žňový útulek. Mateřská školka pod patronací boromejek fungovala bez problému do roku 1948.

O tom, jak boromejky získaly rožďalovický zámek, zase v příštím čísle.

Podle poskytnutých materiálů z kongregačního archivu boromejek upravil Rudolf Válek

Školka v roce 1933

Bude ta letošní zima, jako bývaly zimy dříve?

Blíží se zima, a i když Martin letos přijel na bílém koni, nedá se očekávat, že by se dostavila taková zima, na kterou se pamatují ze svých dětských let. Zimy bývaly prakticky jedna jako druhá. Sáňky i lyže bývaly téměř v každém stavení. Sáňkovat se chodilo do Hlíňáku anebo na Židák do štěpničky pana Stránského. Ten to pochopitelně dost špatně snášel, protože řada řidičů sáňek nezvládla své „stroje“ a zastavovali se o kmeny jeho ovocných stromů.

Sáňkovat se chodilo za odměnu místo školního tělocviku anebo na podvečerní jízdy místo cvičení v Sokole. Lyžování už představovalo určitou výbavu. Lyže to pochopitelně nebyly „elanky“ ani „fischerky“, zpravidla byly z dílny některého mistra koláře. Vázání bylo většinou pevná špička a na patě pero na přezku.

Ruda Šourek se Zbyněkem Míclíkem na denní túře

Diváci sledovali závodníky i podle tratě

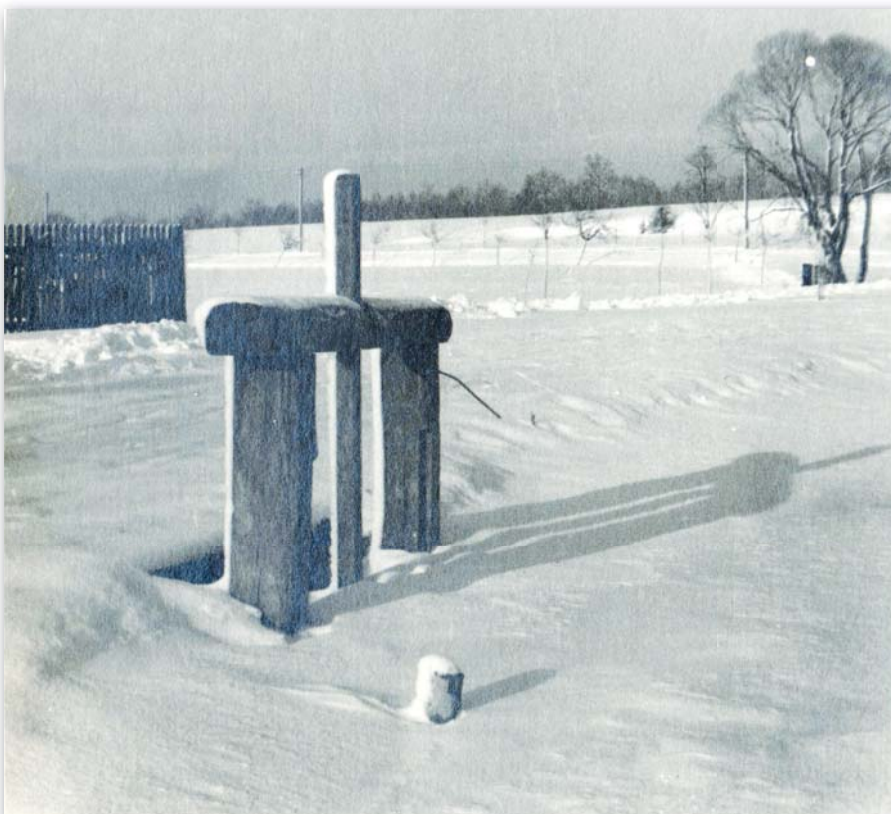
Sem tam se objevilo vázání zn. „Kandahár“, jejichž majitelé nosili důležité pero od vázání kolem krku. Lyže se přidělovaly téměř na všechny pevné vysoké boty.

A pak tu bylo umění lyže dobře namazat. Existovaly asi čtyři druhy lyžařských vosků. Který vybrat a koupit na současnou kvalitu sněhu, poradil drogistka pan Mojžíš, do jehož sortimentu vosky patřily.

S bruslením to bylo obdobné. Brusle, které jsme používali a na kterých jsme se učili bruslit, byly většinou „šlajfký“. Byly to brusle na kličku a nechaly se přidělat téměř na každou botu. Začátečníci většinou chodili bruslit na louku za Zámostí, kam se vylila voda z Mrliny, a nehrozilo, že se někdo propadne ledem. Bylo tam totiž vody jen tak pod kolena. Někdy se voda vylila tak, že děti z Podlužan jezdily do školy na bruslích.

Brusle pevně přidělané na botách měli hlavně starší dorostenci, kteří chodili hrát hokej většinou na Holský rybník „u Čapků“. Dokonce se pamatují, že se tam objevilo i večerní osvětlení a hrála se tam nějaká soutěž. Ohrazení bylo dřevěné a hřiště se muselo pokaždé sněhové nadílce vyhrnovat. Ti, co přišli dřív, vzali koště nebo vyhrnovač a hřiště vyčistili.

Čím to bylo, že to tenkrát fungovalo a nikdo nechtěl, aby to za něho někdo

Stavidlo zafoukané sněhem u Holského rybníka, v pozadí pod stromem studánka s pitnou vodou – zima 1940

jiný dělal, je pro mě dnes záhadou. Snad touha po pohybu na čerstvém vzduchu a zdravá soutěživost byla tím hnacím motorem. Dokladem, že tomu tak bylo, je pár dochovaných fotografií.

V neděli 19. ledna 1941 uspořádala jednota Sokol Rožďalovice lyžař-

ské závody. Start závodu byl na Tuchomi u křížku a cíl v Rožďalovicích u kapličky v Boleslavské ulici. I když závodu počasí zrovna nepřálo, padal hustě sníh, diváků na startu i u cíle bylo hodně.

Rudolf Valeš

Boleslavská ulice – 13. ledna 2010 – po šedesáti devíti letech od lyžařského závodu – poslední opravdová zima

Osobnosti rožďalovické školy (jak jsem je poznal, nebo o kterých jsem slyšel)

Vzpomínání na své 15leté působení na rožďalovické škole tentokrát zaměřím na osobnosti, se kterými jsem léta spolupracoval a bez kterých by to, co se na škole tehdy dělalo, nemohlo nikdy fungovat. Kolektiv učitelů byl stabilizovaný a obměny v něm se děly jen ojediněle, nejčastěji odchodem těch nejstarších do důchodu. Na jejich místa zcela přirozeně přicházeli mladí. Ve vedení školy jsme se snažili přistupovat k obměně s dlouholetou perspektivou, a hledali své budoucí nástupce dokonce už mezi současnými žáky školy.

Mám-li označit z poměrně odborně i lidsky vyrovnaného kolektivu nějaké výrazné osobnosti, musím nutně začít ředitelem, panem Jaromírem Sládkem. Byl to renesanční člověk, všestranně vzdělaný, výjimečně tolerantní. Oceňoval jsem jeho loajalitu, vzácnou ochotu a vstřícnost k plnění jakéhoko-

liv úkolu. Byla to doslova živá kronika školy i města. Nikdy se nesnížil k nějaké postranní kritice školy na veřejnosti. Naopak její aktivity a prestiž pomáhal ze všech svých sil budovat a posilovat. Po odchodu do důchodu vypomáhal s výukou za nemocné učitele a v městě se uplatnil jako místní kronikář.

Osobně mi byl také velmi blízký pan František Hazdra, jeden z nejstarší generace učitelů. Jako fyzik jsem přebíral jím vybudovaný kabinet a dobře zařízenou a zcela funkční speciální odbornou pracovnu, která byla na tak malou školu na neočekávaně dobré úrovni. Byla radost s panem učitelem pohovořit o výuce, ale i o městě a jeho životě. Byl to právě on, který mne motivoval k přechodu z Jičína do Rožďalovic. Měli jsme spolu hodně společných zájmů, ale i názorů. Podporoval moji výuku šachu na škole, líbily se mu nové způsoby učení, které jsem na škole za-

váděl. Rožďalovickou školu miloval a považoval ji za svoji životní lásku, kterou po celý život až do svého vysokého věku rozvíjel.

Fandil školním sportovcům, aktivně se podílel na stavebních úpravách, které se postupem času prováděly nejen ve školní budově, ale i mimo ni. Treba na školním hřišti a školní zahradě. Měl rozhodující zásluhu na zřízení a otevření Pamětní síně rodáků a přátel Rožďalovic ve staré škole. Ze zbytků zařízení síně, které sehnal v Praze a za podpory národního výboru předal škole, byla v přístavbě zřízena školní Sín tradic, navazující na jeho „sín“ ve městě, pro připomenutí a k oslavě významných bývalých žáků školy.

V této souvislosti nelze nevzpomenout též jeho milé manželky Marie. Na škole na plný úvazek učila i ve vysokém věku český jazyk. Její příprava vycházejících žáků k přijímacím zkouš-

Pracovníci školy v roce 1985

Nahoře zleva: Václava Vinecká, Eva Dontová (kuchařka), Jaroslava Jurásková (kuchařka), Vladimír Lacina, Marta Procházková (uklízečka), Hana Hakenová (uklízečka), Vladimír Haken (školník). Uprostřed: Josef Hrouda, Eva Štrobachová (kuchařka), Marie Filjačová (vedoucí kuchařka), Oldřich Suchoradský, Milena Zahradková, Ilona Fadrhencová (skupinová vedoucí), Jaromír Sládek. Dole: Hana Fadrhencová, Drahomíra Říbová, Eva Hroudová, Ludmila Antošová, Jana Renčová, Naděžda Severová, Jana Kutílková. Chybí Anna Boudná, toho času v nemocnici.

kám na střední školy byla tak úspěšná, že se naši žáci ve velké míře dostávali na prestižní školy v širokém okolí. Byla aktivní v práci pro město. Například jako vedoucí redaktorka nově založeného časopisu *Rožďalovicko*, vydávaného MNV.

Je pro mne hodně těžké vybrat další osobnosti, z mladší generace učitelů, se kterými jsem za roky působení na škole spolupracoval a které bych tu měl jmenovat. Předností pedagogického kolektivu rožďalovické školy bylo jeho složení, ale také pracovní disciplína. K plnění jeho poslání členy nebylo třeba nějak motivovat, nebo dokonce nutit. Možná to bylo výchovou jednoho z mých předchůdců, zástupcem ředitele panem Josefem Vosečkem, který ráno s hodinkami v ruce evidoval příchod učitelů do budovy a činil tak i v průběhu dne, kdy sledoval odchod učitelů ze sborovny do třídy. Na škole tak panovala samozřejmá disciplína a vůle pracovat ve prospěch svěřených žáků. Další výhodou bylo, že až na Vladimíra Lacinu byli všichni pedagogové místní. I já, dojíždějící z 5 km vzdáleného Mlýnce, jsem byl vnímán jako zdejší.

Zajímavostí školy byla prostorná sborovna, s mohutným stolem uprostřed, u kterého jsme se před výukou i během přestávek denně scházeli. Na škole bylo jen minimum kabinetů, takže nebylo možné se sejít jinde než ve sborovně. To mělo výhodu v tom, že učitelé byli neustále v úzkém kontaktu. Bez rozdílu odbornosti a funkce, učitelky prvního i učitelé druhého stupně školy. Vzájemně jsme se museli zastupovat při nepřítomnosti, a tak jsme znali práci s různě starými dětmi a dovedli ocenit výsledky svých kolegů a kolegyň.

Zavedli jsme si systém vzájemných hospitací, takže jsme na vlastní oči viděli skutečné živé hodiny svých kolegů a kolegyň, a udělali si tak osobní názor na to, jak kdo a co žáky učí. Jako ředitel školy jsem se snažil být co nejvíce s učiteli ve sborovně. Nezavírat se před ostatními v ředitelně, kterou jsem považoval pouze za úřední místnost. Svoje pracoviště jsem viděl všude jinde po škole, ve třídách a ve sborovně. Měl jsem tak denní kontakt s učiteli i zaměstnanci, znal jsem jejich problémy

a osobní starosti. Stejně tak i oni znali zase ty moje.

S odstupem času mám pocit, že základem úspěchu školy byl velmi schopný a odborně vysoce erudovaný soubor učitelů na prvním stupni školy s elementaristkami Hanou Fadrhonicovou a Lídou Antošovou. Na ně stejně profesionálně navazující Annou Boudnou a Nadou Severovou. Jejich přístupem byl dán žákům potřebný myšlenkový základ, na který pak navázali učitelé druhého stupně. Ti jen dál rozvíjeli to, co jim bylo dáno do vínku v prvních letech povinné školní výuky.

Vedoucí vychovatelka Jana Pacinová

Z druhého stupně nemohu nepřipomenout zásluhy zástupkyně ředitele Drahomíry Říhové, která obratně plnila svoji roli ve vedení školy, ale zároveň byla příkladnou učitelkou hudební výchovy a ruského jazyka. Český jazyk spravovala osobitě po odchodu Marie Hazdrové do důchodu s vysokým nasazením Václava Vinecká. Matematiku zase učila poctivá a pracovitá Jana Kutílková. O tělesnou zdatnost a přírodovědu se zasadil Vladimír Lacina, který byl více než učitel stavitel a organizátor nejrozličnějších aktivit mimo školu. Fyziku a chemii zodpovědně své žáky naučila Jana Renčová. Dobře do kolektivu zapadli i přistěhovavší se manželé Josef a Eva Hroudovi, svojí zodpovědností a výukou němčiny, zeměpisu a mladších žáků. I krátká rožďalovická epizoda mladého učitele Kamila Janiše na škole zde zanechala svoji stopu

v řadě novinek v práci pionýrské organizace, které jako skupinový vedoucí na škole zavedl.

Prostě, učitelský sbor rožďalovické školy byl původem toho, proč tehdejší naše škola patřila k uznávaným místům nové výchovy a učení v okrese Nymburk a kam se jezdili učitelé ostatních škol rádi a se zájmem učit. A nebyli to jen učitelé, ale také jejich ředitelé a mnozí školní inspektoři.

Ještě bych se rád zmínil o vedoucí školní družiny Janě Pacinové. Ona si to plně zaslouží, protože to byla výrazná osobnost školy, otevřeně se vyjadřující k její práci a chodu. Možná tomu tak bylo proto, že měla svoji třídu hned vedle ředitelny, a byla proto zpravidla mým prvním ranním informátorem o tom, co se děje nejen na škole, ale i ve městě. Svoji práci milovala a její aktivity a snaha po zrovnoprávnění výchovné a učební práce byly příkladné. Často nám učitelům dávala při obědě v jídelně lekce ze zdravé výživy a zdravého životního stylu a tím nám občas i znechutila pěkně omaštěnou pečinku na talíři. Proto nás tím více překvapilo a zasáhlo její nečekané onemocnění a předčasný odchod z tohoto světa. Teprve pak jsme si uvědomili, jak silně ke škole patřila a že nás její nepřítomnost bolí.

Nechtěl bych zapomenout ani na provozní zaměstnance školy, kteří byli a jistě jsou významnou složkou činnosti každé školy. Po celou dobu mého působení v Rožďalovicích byl školníkem Vladimír Haken. Nebylo pro nás oboustranně snadné denně komunikovat. On mi opakovaně připomínal, jak to s ním lépe uměl můj předchůdce, pan ředitel Jan Pulkráb z Poděbrad. Já se však strážil, abych si ho něčím či nějak osobně zavázal, protože jsem tušil, že by toho uměl dokonale využít. Takže jsme spolu často bojovali a on přenášel tyto naše spory na uklízečky, které měl na starosti. Nikdy však naše dohady nepřestoupily jistou hranici slušnosti a snášenlivosti. Dokonce si dovolím napsat, že jsem měl školníka, který svoji práci dobře uměl, a když chtěl, tak ji též dokázal odvést na úrovni. Mohl bych napsat podobně o pracovníkách školní kuchyně, i když kuchařky jsem jako ředitel přímo neřídil. Ony měly svoji vedoucí v paní Marii Hazdrové. Přesto s vděčností vzpomenu paní

Růženu Švorcovou, která nám po dobu osmi let vařila o prázdninách na šachových táborech v Proseči pod Ještědem.

Mám-li vzpomínat na své spolupracovníky na rožďalovické škole, nemohu nevzpomenout ani na své předchůdce, na které jsem jako ředitel ve své funkci navazoval. Už jsem psal o Josefu Vosečkovi a Jaromíru Sládkovi. Brzy po nástupu na školu jsem si důkladně přečetl školní kroniky, kde mne zaujalo dlouhé období učitelů tak často vzpomínaného ředi-

telování pana ředitele Františka Nerada. Při návštěvách Síně rodáků jsem pochopil jako stěžejní pedagogickou osobnost místní novodobé historie působení pana ředícího Josefa Horáka. Obdivoval jsem jeho krásně psanou a ilustrovanou obecní kroniku, ale i mnoho jeho notových záznamů místních lidových písní a vánočních koled, které i po létech zpívaly o Vánocích děti v pěveckém sboru vedeném kolegyní Říhovou. A samozřejmě jsem nad sebou duchovně vnímal dohled a

s pokorou ctil slavného rodáka a jednoho z našich po Komenském největších pedagogů, Gustava Adolfa Lindnera. Jeho odkaz jsme se bez fráze, ale vysokým pracovním nasazením snažili tím nejlepším způsobem naplňovat. Věděl jsem, že na tak významnou osobnost já jako mladý učitel a začínající ředitel nemám a nikdy nebudu mít. To ale neznamená, že bych neměl anebo nechtěl na jeho odkaz v práci školy co nejlépe navazovat.

Oldřich Suchoradský

Vesele, jen vesele život musíš brát...

Blíží se konec roku a ten bývá spojen s veselím a optimismem. Chtěl bych k němu také nějak přispět i ve svých vzpomínkách na své působení v Rožďalovicích v 70. a 80. letech minulého století.

Ve svém bohatém archivu nejrůznějších dokumentů na tuto dobu mám dost důkazů, že jsme tehdy žili nejen prací, společenskou angažovaností a příkazy shora, ale uměli se i navzájem dobře pobavit a potěšit. Podám k tomuto svému tvrzení několik konkrétních důkazů, které stručně okomentuji.

Prvou ukázkou je báseň, kterou jsem dostal od učitelského sboru k svátku brzy po mém nástupu na rožďalovickou školu, reagující na mé aktivity, o kterých moji kolegové a kolegyně dobře věděli:

*Když tě vidím můj článku
v novinách vytištěný,
to mi srdce prudce buší
a musím na něj stále hledět.
Kdybych neměl dobrou školu,
nemohl bych psát zhola nic,
proto jsem rád, že mě dali
ředit školu do Rožďalovic.
(únor 1976)*

V další ukázce o legraci nešlo, s odstupem času to však může působit jako dobrá groteska. Jde o výzvu rodičům místních žáků, aby přišli pomoci s úpravou nově získané a rekonstruované školy v přírodě v Proseči pod Ještědem (viz dokument níže).

Musím dodat, že ohlas rodičů byl tehdy pozitivní a počátkem roku následovalo několik brigád, které změnilly budovu a její okolí tak, že byla počátkem června roku 1980 dána do provozu a k užívání pro naše žáky.

Další ukázkou je zápis z jedné z posledních pedagogických rad

Milá mamínko, milý tatínku!
Na třídních schůzkách jste se dozvěděli o nové budované škole v přírodě v Proseči pod Ještědem. Vy děti si přejeme, abychom do své nové školy mohli co nejdříve jezdit. Známe tě tatínku. Jak jsi šikovný, co vše dovedeš a jak si se vším poradíš. Víme mamínko jak jsi pracovitá a pořádná, jak nečůřeš o náš pěkný domov. Věříme, že oba věnujete své umění i čas naší škole v Proseči a pomůžete tím splnit co nejdříve naše přání. Úprava budovy potřebuje každou šikovnou ruku. Každého, kdo umí zedničit, vyznat se v instalaci elektriny, vody, umí pokládat podlahové krytiny, umí pracovat s kovem i železem, dovede malovat místnosti, natírat a lakovat, rozumí zařízení kuchyně. Víme že naši tatínkové všechno tohle umějí. Obracíme se proto na ně o pomoc!
Napiš nám tatínku, čím nám chceš pomoci:

Napiš nám mamínko, čím ti nám pomůžeš:

V měsíci prosinci budou na škole zahájeny první práce. Počítáme s první brigádou rodičů v sobotu 8. 12. půjde o vysekání nového rozvodu pro elektrinu a vodu. Napiš nám tatínku, zda se první brigády zúčastníš:
My děti věříme, že kdy Vy - naši rodiče - dáte hlavy i ruce dohromady, tak se dílo brzy podaří.

Za pochopení a pomoc Vám děkují

děti Lindnerovy základní školy
v Rožďalovicích

Dáno dne 30. 11. 1979

řeno po 1. rybn. Rodině - LP 1979

z června 1979 před ukončením školního roku:

Hodnocení práce školy ve školním roce 1978/79

1. Hodnocení branného cvičení provedl ředitel školy soudruh O. Suchoradský. Doplnila ho soudružka N. Severová za 1. stupeň a soudruh V. Lacina za 2. stupeň školy.

2. Zpráva soudruha ředitele (podnětná, jako vždy): Citace z ní, pro zapamatování:

• „Když neplníte své povinnosti, třeba dozory, my si to všechno evidujeme...“

• „Jsme všichni lidi myslící a inteligentní.“ (S. Suchoradský je při tomto projevu značně nervózní. Hraje si stále s hodinkami, soustavně rozepíná a zase zapíná jejich řemínek.)

• „K vlastní práci školy už jen několik málo slov.“ (celkem to bylo 6 slov na 6 minut)

• „Pročítal jsem si důkladně pokyny ministerstva školství.“ (nejsem o tom tak úplně a dost přesvědčená)

• „Nebudeme se účastnit soutěží, kde není naděje na nějaké dobré umístění.“ (všeobecný souhlas)

• „Pořád v ředitelně vyrábím nějaké zprávy a hlášení, od rána do večera, ale i všechny přestávky. Soudružka zástupkyně mi to může potvrdit.“ (jo, soudruh ředitel hlavně sepisuje Šachánek – zpravodaj pro šachisty a své články do novin)

3. Přípitek na závěr přednesl soudruh Suchoradský (co nejdelší, to aby koňak dokonale a co nejvíce zteplal)

4. Na pokyny pro zahájení příštího školního roku už nezbyl čas, vše bude projednáno na začátku září.

5. Zapsala a okomentovala (v závorce) Drahomíra Říhová, zástupkyně ředitele Lindnerovy ZŠ v Rožďalovicích.

Povinností ředitele i zástupkyně bylo provádět hospitace ve vyučovacích hodinách učitelů. Z nich se pořizoval zápis, který se zakládal a byl připraven ke kontrole příslušným inspektorem odboru školství ONV v Nymburce. Jeden takový podařený zápis z hlavy a pera zástupkyně Drahomíry Říhové z navštívené hodiny v matematice v 5. třídě:

Hospitace v 5. třídě v hodině matematiky u vyučující soudružky Anny Boudné zapsala D. Říhová, zástupkyně ředitele Lindnerovy ZŠ Rožďalovice – červen 1978

Příklad: Kovářský učeň okove koně za 3 hodiny a 25 minut. Zkušený kovář za 3 hodiny. Za jak dlouho okove 5 koní učeň a za jak dlouho zkušený kovář. Sestavte další možné otázky.

Řešení: 1 kůň je okován učněm za 205 minut, kovářem za 180 minut.

5 koňů učeň za $5 \times 205 = 1025$ minut, což je 17 hodin a 5 minut,

5 koňů kovář za $5 \times 180 = 900$ minut, což je 15 hodin.

Otázky:

• Kolik noh má kůň, kolik kovář a učeň? Kolik jich mají všichni tři dohromady?

• Kolik koňů, učňů a kovářů by muselo být přítomno, aby bylo v prostoru 20 nohou? Napiš různé kombinace.

• Kolik asi váží 5 koní?

• Kolik minut potřebuje na svačinu kovář a kolik kůň?

• Mohou kovář, učeň a 5 koní soutěžit o hrdý titul Brigáda socialistické práce?

• Může učeň okovat ještě dalších 5 koní?

• Je otázka týkající se učně vůbec správná?

• Kdy jste viděli naposledy kováře? Jmenujte alespoň jednoho učedníka.

• Jmenujte alespoň jednoho kováře, který umí v naší obci okovat koně (využití regionálních prvků ve výuce). Nejmenujte ovšem Kováře Josefa, který je strojvedoucím ČSD a koňům vůbec nerozumí.

• Popište podkovu a co se o ní historicky traduje?

• Jak dlouho koňovi vydrží podkova, než musí jít znovu ke kováři?

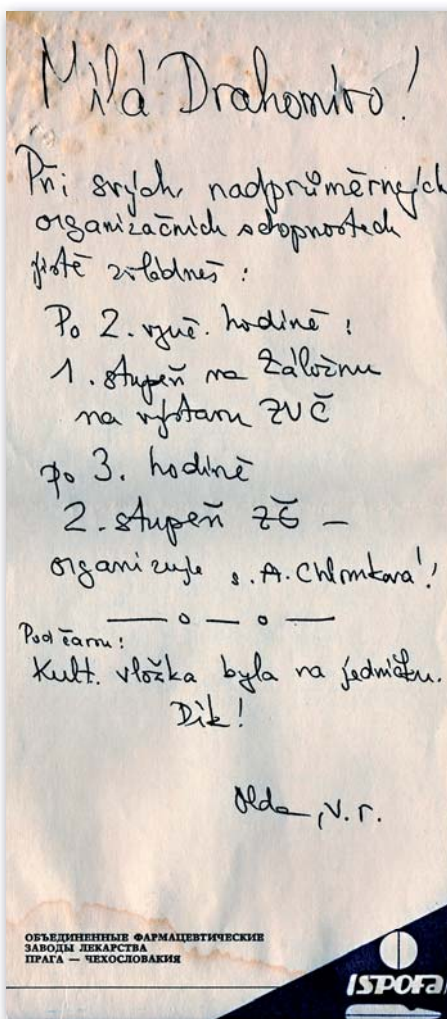
• Komu se uděluje Zlatá podkova?

• Po kom se jmenuje Novobydžovská dechovka Podkověnka?

Tehdy se musely konat hospitace u každého z učitelů nejméně jednou do měsíce, s řádným zápisem a podpisem hospitovaného i opatřeními pro zlepšení jeho výuky. Nebyl

to jen formalismus a někdy to byly bohaté konzultace, s podnětnými návrhy, jak ukazuje dobová ukázka. Doba to nebyla jednoduchá, místy byla i pohnutá, ale přitom jsme se uměli pobavit a dělat si legraci ze sebe i ze svých kolegů i ředitele. Ku-podivu stejné krevní skupiny byli i naši školní inspektoři.

A nakonec vzkaz, který jsem jako ředitel školy zanechal na stole své zástupkyně před svým odjezdem na poradu do Nymburka:

Čtenářům Rožďalovicka děkuji za zájem a trpělivost a přeji všem příjemný závěr roku a hodně štěstí v novém roce 2017.

Oldřich Suchoradský

v Hradci Králové
20. listopadu 2016

Budoucnost je stejně tak jako minulost jen otiskem další stopy v písku...

... tak odpoví pan Pavel Klicpera, na otázku, jak vidí svou budoucnost. Pavla jsem osobně poznala na městském úřadě, kde ve spolupráci s městem organizuje a svými tvůrčími nápady obohacuje kulturní život v Rožďalovicích. Nejen to mě přimělo ho oslovit ke krátkému rozhovoru.

Před časem tiskový mluvčí ve státní agentuře CzechTourism, která propagovala Česko jako ideální turistickou destinaci. Dnes produkční, novinář, scénárista, básník, moderátor, konzultant v oboru médií a public relations a pro blízké také příležitostný kartář...

Jeho tvorbu ovlivnilo setkání s básnířkou, herečkou a divadelní režisérkou Evou Hrubou. Spolu založili autorské divadlo ADiE.H a stali se alternativní scénou Hálkova městského divadla Nymburk.

Spolupodílel se na vzniku projektu TV prima, Mňam Prima vařečka a vzápětí napsal knihu *Labužnické putování po Jizerských horách*. Média, komunikace, public relations, psaní scénářů, básní, fejetonů, spolupráce s Českým rozhlasem (Výlety, Dobrou chuť Česko) s Českou televizí (Toulavá kamera), TV Metropol (Kam z Prahy), a taky nejstarší filmový festival s turistickou tematikou na světě Tourfilm a festival Arts & Film v Telči – to byl a v několika ohledech stále ještě je jeho tvůrčí život. Miluje psy, moudré staré lidi, Varšavu, Poznaň, Vratislav, Prahu a Jizerské hory.

Prozradíte na čem zajímavém pracujete právě teď?

Počítač (došla baterie) mi před chvílí na důkaz pomíjitelnosti okamžiku pošetilosti z tíhy vlastního ega, vymazal všechny moje odpovědi na vaše otázky a stvrdil nadpis tohoto článku. Mojí současnou a nejdůležitější prací je práce na sobě samém. Na svém sebezdokonalování, na svém přiblížení se pravé podstatě životaběhu. Mezi obrovskými výkony, které jsem před lety podával, jsem kromě sebe sama zapomněl také na lidi. Na pravou člověčinu, která nemá

nic společného s nablýskanými výlohami osvětlených bulvárů velkoměst. Pracuji na sobě a na vnímání domova, protože domov je po srdci, to nejdůležitější místo, které máme. Učím se pochopit starou pravdu našich předků, že „světská sláva – polní tráva“ a dvojité podtrhávám a dodávám: Učím se brzdit, protože jsem byl svojí rychlostí nebezpečný nejen pro své okolí, ale hlavně pro sebe. Peníze na živobytí si vydělávám propagací dřevostaveb společnosti Wood System, poradenstvím v oboru Public Relations, externí spoluprací s Českou televizí a Českým rozhlasem a moderováním společenských akcí.

Stál jste za zrodem mnoha zajímavých projektů, ale který považujete za svůj nej...

Po založení první reklamní agentury v Česku – Dorland, jsem stál u zrodu první balené vody v Česku – Dobré vody. Všechny reklamní kampaně, televizní a tištěná reklama, propagační akce, viněty na lahvích, to byla moje práce. Jednou jsem na lodním výletě kolem poloostrova Manhattan pozoroval obří remorkéry naložené odpadem plastů a na můj dotaz, kam loď jede?, se mi dostalo lakonické odpovědi, vysypat „to“ 50 km na volné moře, New York by to za chvíli zaplnilo... V ten okamžik jsem si začal pokládat otázku, zdali se úspěchy dají po čase opravdu za úspěchy považovat. Dlužno dodat, balenou vodu dnes nepijí. Životní výzvy v oboru reklama a marketing pro mne byly opravdu štědré: první laserová oční klinika, vydavatelství prvních společenských magazínů u nás, první televizní cooking show. Asi největším úspěchem pro mne bylo zakotvení ve vládní agentuře pro propagaci Česka doma a v zahraničí – CzechTourism. Portál Kudy z nudy, projekt Czech Specials na propagaci české regionální kuchyně, velké marketingové akce po celém světě. Na propagační road show jsem s týmem kolegů například za 20 dní projel ve speciálním vlaku Transibiřskou magistrálu z Moskvy do Vladi-

vostoku, ve velkých městech pořádal tiskové konference, prezentoval českou kulturu, turistický potenciál, českou kuchyni. Ostatně prostřednictvím speciálních akcí na podporu české gastronomie s projektem „Vandrující knedlíček“ jsem projel celé Polsko, námi Čechy tak přehlíženou zemi a zjistil, jak oblíbená je u Poláků česká kuchyně, naše země a naše mentalita. Doslova srdeční záležitostí, která trvá do dnešních dní, je moje propojení s projektem Toulavá kamera, a s jeho autorkou Ivetou Toušlovou. Zejména letní prázdninové speciály. To je mimo jiné i můj pravidelně nepravidelný dnešek: spolupráce na scénářích, hledání respondentů, rešerše, produkce a vlastní natáčení. Pro řádný nedělník Toulavky si občas vystříhnu nějakou reportáž. Za všemi projekty ovšem stojí lidé, ostatně Ivetu s Pepou Maršálem bych rád pozval do Rožďalovic na besedu o jejich zajímavé cestě životem. Za řadu nádherných a intenzivních pracovních setkání vděčím i meteoroložce Aleně Zárybnické, či rozhlasákům Pavlovi Kudrnovi a Zdence Kabourkové.

Proč jste si vybral po téměř pětatiřeti letech života v hlavním městě právě Rožďalovice?

Když vás život v padesáti zlomí vejpůl, začnete být citlivější a vnímavější na vše, co žijete a jak to žijete. O odstavec výše jsem popisoval můj momentální stav brzdění. Víte, nemůžete být dvacet let na vrcholu a dvanáct hodin, sedm dní v týdnu podávat výkony. Jednou to přijde. Někoho to sejme a usadí do křesla náhle a takovým způsobem, že návrat do běžného života nepřipadá v úvahu. Mně začalo napovídat tělo. Co napovídat! Přestalo mě poslouchat. Přestal jsem fungovat. I tu přišli kamarádi lékaři, léčitelé a astrologové a vynesli ortel: Buď pojedeš v tomto tempu a brzy to zabalíš, anebo totálně otočíš svůj život. Prodej pražského bytu a chalupy v Jizerkách a stavba domku u nás v Rožďalovicích, to už byl jen

provozní proces. Rožďalovice nejsou náhoda, to se jen necháte vést... A je to... Musíte si umět správně přát, a to dělám do dnešních dnů. Miluji tuto krajinu a důvěrně ji znám, kousek odtud pochází jedna část mé krve, velký sedlácký rod Starých z Bratronic. A skoro v každé obci ležící mezi Nymburkem a Boleslaví najdu své bližší či vzdálené příbuzné.

Nedá mi to se nezeptat. Jaká je spjitost Vašeho jména se spisovatelem a dramatikem Václavem Klimentem Klicperou?

Otec české veselohry měl v životě smůlu. Potomci, které zplodil, zemřeli v dětství na dnes již banální choroby. Václav měl bratra Františka a od něho se jako nit táhne větvička stromu, na které jsem se usadil a stále z ní padám a naskakuji zpět. Vzpomínky na moje dětství v Chlumci nad Cidlinou, ve kterém jsem se narodil se nesly ve stylu chlubení: „Jmenuji se Pavel Klicpera a mám svoje Klicperovo náměstí a do oken nám z pomníku kouká spisovatel Klicpera!“ Určitý talent k excentričnosti a posléze i k psané formě se u mě objevil velmi brzy.

Dá se říci, že se ve Vaší sbírce básní Stopy v písku lehce odráží Váš život?

Těžce. Abych se ve svém životě pod tíhou všech výzev nezbláznil, začal jsem psát básně. Ty první vyšly již v roce 1981 ve sborníku Poetník, další vycházely v tehdejší tisku. Před pár lety mi přátelé vytiskli takového básnického průvodce „Souměří, souduší, soucestí“ a pak mi moje kolegyně vydala knížечku mých velmi komplikovaných, ale dle názoru čtenářů srozumitelných básní, pod názvem „Stopy v písku“. Básně píšou v nepohodě, dnes mám tvůrčí volno, ale v šuplíku se jich hromadí desítky a čekají na inventuru a zveřejnění. V Rožďalovicích jsem ale jednu báseň dostal osobně. Zazněla z úst Svatky Krumpholcové, byla od Viktora Dyky. Vrací se v ní do Rožďalovic, které společně s okolními lesy milovala jeho matka. Byl to pro mne velmi silný zážitek.

Máte nějaké nápady, čím nás překvapíte v příštím roce?

Rožďalovice a rožďalovičtí spoluobčané jsou pro mne velkou výzvou. Když jsem se poprvé vedral do dve-

ří zdejšího městského úřadu s hlavou přetékající nápady, kupodivu mne nikdo nevyhodil. Jestli si myslíte, že se jednalo o kulturu, tak se mylíte, jednalo se o realizaci naší dřevostavby v ulici U Fary a o jednání s vedoucí stavebního úřadu Lenkou Necidovou. Hurá, řekl jsem si, tady to funguje! A zafungovalo to i s nápady na kurzy cukrařiny a koláčobraní. Na to zase slyšel pan starosta a referentka pro kulturu Eliška Velechovská. Teď jsme si s představiteli města vyzkoušeli spolupráci na zahájení Adventu. Každý takový krok mě pevně přikovává k tomuto místu a přesvědčuje mě, že cesta je cíl. S cukrářkou a lektorkou Marcelou Matyášovou chceme pod hlavičkou jakéhosi facebookovo-sousedského sdružení „Rožďalovická kavárna“ pravidelně pořádat gastronomické kurzy a setkávat se s lidmi, kteří chtějí tvořit a dělit se o radost s druhými. Jestli mě radní občas pustí do Galerie Melantrich rád bych tam zval výtvarníky a spisovatele na vernisáže a autorská čtení. Mou ideou je vyvolat v lidech při vyslovení názvu města Rožďalovice zcela jasnou konotaci se jmény Melantrich a Lindner. Osobnosti takového formátu si zaslouží naši pozornost a stálou péči. Chtěl bych se společně s vedením města pokusit české veřejnosti připomenout rok 2017 jako důležité datum v historii fenoménu KNIHA. Příští rok uplyne 440 let od posledního vydání Melantrichovy bible, která je nejrozšířenějším českým biblickým překladem. Úctyhodným výročí 455 let se v roce 2017 datuje vznik Melantrichovy předmluvy k Hájkovu překladu Matthioliho herbáře z roku 1562. Není to důvod k realizaci festivalu o vývoji knihy na našem území? Není to důvod k vykřičení této události do světa? Chtěl bych se o to pokusit a Rožďalovice třeba posunout na mapě vnímání zajímavých míst Česka zase o kousek výš. Na rozdíl od pomíjivosti stop v písku si to naše město a jeho lidé zaslouží.

*Rozhovor připravila
Veronika Bachová*

Tým Toulavé kamery vyráží do terénu, Pavel Klicpera dole

Ješínek a Fábulín

Bylo, nebylo, za sedmero horami, za sedmero řekami leží starobylé městečko s bohatou historií a malebnou okolní krajinou, které je rodištěm slavného českého arciknihlačitele Jiřího Melantricha Rožďalovického z Aventýna.

Ve starých kronikách se dočtete, že o mládí Jiřího Melantricha se toho příliš neví. Stejně tak se nikde nic nedovíte o mládí kouzelného dědečka Fábulína, neboť – jak každý pohádkový vzdělanec dobře ví – pohádkoví dědečkové se odnepaměti na světě objevují jenom jako úctyhodní stařečkové. A přesto obyvatelé pohád-

kového světa pamatují, že se tito dva mecenáši a bibliofilové před nějakým tím stoletím potkali. A protože v pohádkách je možné i to nemožné, budeme věřit právě tomu, že se potkali na cestě, která vede časem zpátky do pohádky...

Jmenuji se Ješínek. Jsem skřítek. Vy mě neznáte? To je divné, to jsem asi opravdu hodně dlouho spal. Jestli mě paměť neklame, usnul jsem tehdy po tom maléru s ohněm, při kterém by málem lehly celé Rožďalovice popelem. Jestliže mě neznáte, tak to ani nevíte, kde bydlím. Přebývám ve

starém domě s dřevěným podloubím kousek od náměstí. Příště vám budu o sobě vyprávět, ale dnes ne. Dnes spěchám za kouzelným dědečkem Fábulínem do pohádkového mlýna. Prý je tady v kraji nový a má spoustu milých přátel. Kamarádí se s vodníky, čerty, čarodějnicemi, strašidly a samozřejmě i se skřítky. Toho se chci zeptat, jestli se tady usadil natrvalo, jestli má rád děti, jaké zná pohádky a kdy můžeme přijít na návštěvu. Ale musím si pospíšet, už se pomalu stmívá, a jak dobře víte, noc je pro povídání s pohádkovými bytostmi ten nejvhodnější čas. Vždyť i pohádky se nejlépe poslouchají večer.

Ťuky ťuky na vrátka, bydlí tady pohádka?

„Dobrý den dědečku Fábulíne. Já jsem...“ chtěl se malý návštěvník představit, ale dědeček Fábulín ho přerušil.

„Já tě dobře znám, ty jsi ten statečný skřítek z Rožďalovic. Jen pojď dál a posad se. Copak bys rád?“

Ješínek se sice drobátko začervenal nad tím vyznamenáním, že je statečný, ale honem se začal vyptávat.

„Copak je to za velký dům, kde dědečku přebýváte? A kdo tu bydlí s vámi? A už tu zůstanete? A máte...“ chrllil ze sebe skřítek jednu otázku za druhou.

„Dost, dost, to je mi otázek,“ smál se kouzelný dědeček. „Jsem pohádkový, a ty jistě dobře víš, že v pohádkách je skoro vždy všechno tříkrát. Jen krkavců bylo sedmero,“ s úsměvem povídá dědeček. „Ale neboj se, určitě se všechno dozvíš.“

Dědeček Fábulín se pohodlně usadil do křesla, skřítek se posadil na malou židličku proti němu a bělovlasý stařeček se pustil do vyprávění. Povídal Ješínkovi o tom, proč si lidé vyprávěli pohádky, o spisovatelích, kteří pohádky začali sepsávat, o moudrých tiskařích, kteří pohádkové knížky vydávali, aby si je mohlo přečíst co nejvíce děti a tak se dostali až k dědečkovým pohádkovým kamarádům, kteří se sešli ve starém mlýně.

Dědeček Fábulín

Když už si dost dlouho povídali, dědeček Fábulín pozval skřítku Ješíňka na prohlídku celého pohádkového mlýna a seznámil ho s jeho obyvateli. S každým chvilku poklábosili a najednou si všimli, že venku už pomalu svítá.

„To nám ta noc rychle utekla,“ podivil se Ješínek. „Já už musím pospíchat domů, ale zase brzy přijdu.“

„Přijď, rád tě uvidím. A vezmi s sebou děti, ať je nám tu ve mlýně veselo. Bát se nemusí, moji kamarádi straší jen docela maloučko,“ usmíval se starý pán. „Ale musíte přijít až s jarním sluníčkem, protože s adventem se pohádkové bytosti ukládají k zimnímu spánku a probudí je zase až ptačí zpívání. Ale vždyť to ty jistě dobře víš, u skřítků je to přece stejné.“

Ješínek upaloval k Rožďalovicím a přemýšlel, jak to čekání na jarní sluníčko dětem zpříjemnit. Když Čarobabice Chumelenice dá a napadne sníh, budou děti sáňkovat, lyžovat a stavět sněhuláky, když Čaroděj Ledoled dopustí a zamrznou rybníky, budou děti bruslit, ale co za dlouhých zimních večerů? Ješíňku, Ješíňku, v duchu se napomínal skřítek, ty jsi hlava popletená. Budou si číst! Copak si neneš v batůžku ze mlýna

pohádkové knížky, které pro děti sepsal kouzelný dědeček Fábulín? Jenže knížky jsou jen tři – jak jinak –, a děti je mnohem víc? Už to vím, vylosujeme tři rozumbrady, kteří správně odpovědí na sedm pohádkových otázek. Jenže pohádek je moc, tak se kterou začneme? Přece s tou, na niž se děti o Vánocích nejvíce těší... Tři oříšky pro Popelku.

Ale pozor, vůbec to nebudou lehké otázky.

Macecha s Dorotkou odjedou na ples a než se vrátí, musí Popelka přebírat?

- a) čočku s kukuřicí
- b) čočku s fazolemi
- c) hrách s kukuřicí

Popelka měla tři zvířecí kamarády: koníka, pejska a sovu, jak se jmenovali?

- a) Ondrášek, Bobík, Jávímka
- b) Jurášek, Tajtrdlík, Rozárka
- c) Petrášek, Alík, Noktula

Z jaké látky měla Popelčina sestra Dora ušité šaty?

- a) ze sametu
- b) z atlasu
- c) z brokátu

Vrať se do kola, poručil princí pan král. A co na to odpověděl princ?

- a) To raději budu orat pole.
- b) To raději budu kovat koně.

c) To raději budu kácet stromy.

Jak se jmenovala vdavekchtivá kyp-rá princezna, kterou hrála Helena Růžičková?

- a) Růžička z Motlova
 - b) Droběna z Outlova
 - c) Zdoběna z Loudova
- Jakého druhu byly tři oříšky?

- a) vlašské
- b) lískové
- c) kokosové

Jakou barvu má kamínek v náhrdelníku, který patří ke svatebním šatům z oříšku?

- a) rubínovou
- b) bílou
- c) modrou

Zazvonil zvonec a povídání je konec. Teď se, moji malí kamarádi, pořádně zamyslete, přizvěte na pomoc maminky a babičky a třeba i tátu s dědou, a správné odpovědi mi pošlete na adresu MěÚ Rožďalovice, na obálku napište Listárna skřítku Ješíňka, do konce ledna. Ze správných odpovědí vylosuji tři kamarády, kteří dostanou pohádkovou knížku, a další tři, kteří dostanou kamarádkou vstupenku do pohádkového mlýna pro celou rodinu.

Ješínek

Pohádkový mlýn v Bartoušově

Že by návrat šachové slávy do Rožďalovic?

Mladší děti ze Šachového kroužku Rožďalovice zahájily velmi úspěšně podzimní sezonu 2016.

První turnaj se uskutečnil v Milovicích 15. října. Jednalo se o turnaj jednotlivců, kde nás reprezentovali z Rožďalovic Pavel Škoda a Miloslav Mráček, dále z Košíka Petr Šorman a ze Žitovic Petr Kosina, pro kterého to byl vůbec první šachový turnaj. Celkově se hrálo na sedm kol, 2 x 20 minut na partii bez zapisování. Po úvodním prvním kole, kde se nikomu výrazně nedařilo, se velmi dobře rozehráli Pavel Škoda a Miloslav Mráček. Po pátém kole byl dokonce Pavel Škoda na celkovém třetím místě průběžného pořadí.

Bohužel závěrečná dvě kola již nevyšla dle jeho představ a celkově se propadl se čtyřmi body na 12. příčku. Avšak vyzkoušel si hrát na předních příčkách a nabral velmi cenné zkušenosti. Ze zadních pozic se protlačil k senzačnímu sedmému místu celkového pořadí s pěti body Miloslav Mráček, který měl stejně bodů jako třetí hráč celkového pořadí. O umístění zde rozhoduje při počtu bodů kvalita soupeřů, se kterými se během turnaje utkal, při troše štěstí mohl získat bronzovou medaili. Petr Šorman se 2,5 body a Petr Kosina, který získal dva body, se hráli velmi zajímavé partie. Při troše štěstí, kdy měli partie velmi dobře rozehrané, by se posunuli pořadím výše. Oba dva si vybrali nováčkovskou daň a jistě jim výsledek pomůže v příštích šachových partiích.

Dne 2. listopadu se uskutečnil šachový přebor škol okresů Nymburk, Mladá Boleslav a Kolín v Nymburce. V mladších žácích nás reprezentovalo družstvo ve složení Pavel Škoda, Miloslav Mráček, Petr Šorman a Tomáš Marinák. Celkem se přihlásilo do této věkové kategorie osm škol. První dvě družstva postupovala do krajské soutěže v Nerato-

vicích. Hrálo se na celkem sedm kol 2 x 15 minut systémem každý s každým. Naše družstvo si opět vybralo na začátku turnaje daň z nervozity, kdy v úvodním kole remizovalo 2 : 2. Přitom mohli obě prohrané partie vyhrát. Špatný začátek se projevil i ve druhém kole, kdy dokonce naše družstvo prohrálo 4 : 0. Po důkladném rozboru hry začal velkolepý obrat. Kluci začali jeden po druhém vyhrávat a povzbuzovat se. Předposlední kolo jsme dokázali vyhrát 4 : 0. Poslední kolo nabídlo velmi dramatickou podívanou. Vedli jsme již 3 : 0 a poslední partii jsme prohráli, výsledek tedy byl 3 : 1. V případě klopýtnutí družstva Milovic jsme postupovali do krajského kola. Družstvo Milovic však zvítězilo 4 : 0 a do krajského přeboru do Neratovic postoupilo ono.

Celkem jsme získali 17,5 bodu. Milovice 20 bodů a na prvním místě Týnec nad Labem bezkonkurenčních 28 bodů z 28 možných. Klukům není co vyčítat, hráli velmi dobře, velké množství diváků by rozhodilo daleko zkušenějšího šachistu. Získali jsme diplom a pohár, který bude vystaven v ZŠ Rožďalovice.

V sobotu 5. listopadu proběhl turnaj v Poděbradech. V mladších žácích nás reprezentovali Pavel Škoda, Miloslav Mráček, Petr

Šorman a z Hasiny Tomáš Marinák. Ve starších žácích Alexandr Truhlář a Dominik Remar. Turnaj se hrál na sedm kol 2 x 20 minut na partii, bez zapisování. Tohoto kvalitního turnaje se zúčastnilo celkem přes 100 dětí. Ve starších žácích se hráli kluci velmi kvalitní partie. Alex Truhlář odehrál svůj standard a skončil se ziskem tří bodů na 31. místě. Dominik Remar zaplatil nováčkovskou daň, přes urputnou bitvu v posledních dvou kolech skončil na 52. místě. V mladších žácích skončili kluci v polovině startovního pole, a to Pavel Škoda na 16. místě, Míla Mráček na 17. místě, oba se 4 body, 24. místo s 3,5 body obsadil Petr Šorman a se třemi body se na 30. místě umístil Tomáš Marinák.

Šachový kroužek navštěvuje přibližně 14 dětí. Ve škole mají velmi příjemné prostředí. Některé se teprve učí, jak hrát šachy. Pokud by Vaše dítě chtělo vyzkoušet tuto hru, rádi jej uvítáme. Scházíme se každé úterý odpoledne od 14.30 do 16.00 hodin v základní škole. Večerní šachy pro dospělé a pokročilejší šachisty jsou každý čtvrtek od 18.00 hod. tamtéž.

*Petr Buryan,
předseda Šachového klubu*

Exkurze na ekofarmě paní Havlové

V neděli 2. října měly děti z mysliveckého kroužku Hájek Košík v rámci dotačního programu Středočeského kraje domluvenou exkurzi na ekofarmě paní Havlové v Košíku. Některé děti onemocněly, přesto jsme se sešli v hojném počtu o deváté hodině ranní. Paní Havlová byla bohužel služebně v Mexiku a tak nás provázel její synovec pan Tomáš Potfaj. Hned na úvod jsme viděli v ohradě ochočenou lišku, která začínala být krásně vybarvená a v zimním kabátě. Na přilehlém rybníce plavaly kačeny a mezi nimi skákaly ryby. Děti jim hodily chleba a začal závod, kdo se dostane dříve k pochoutce, zda ryba či kachna. Výsledek neprozradíme, můžete si také vyzkoušet. Poté jsme pokračovali k ohradě s domácími prasaty. Byla zde nedávno narozená malá selátka, která by se vešla do ruky. Opět byla odměněna tvrdým chlebem a začala spokojeně mlaskat, když chleba získala. To už k nám přiběhl místní osel David a požadoval stejnou pochoutku jako

sousedí v ohradě. Byl odměněn až po chvíli a dělal nám společnost k místnímu teleti, které odpočívalo u balíku sena. Tele si děti hladily, to bylo spokojené až do chvíle, než zjistilo, že návštěva má dobrotu a již se také domáhalo odměny. V procházce jsme pokračovali s dětmi, oslem a nyní již i s teletem. Přiběhl i místní pejsek Kvído a již nás bylo o jednoho víc. Vzbudili jsme v ohradě místní divoké prase Bagouše, před kterým malé děti, když se blížilo, raději couvaly. I chleba byl házen v rychlosti a radši jsme pokračovali k dalšímu rybníčku s husami. Osel s teletem se začali předhánět, kdo patří k naší skupině, tak jsme se s oběma raději rozloučili a pokračovali bez nich. Prošli jsme až do Malého Košíka, kde jsme viděli některé druhy slepic, perliček, kachen a králíků. Viděli jsme výrobu moštu z čerstvě napadaných jablek. Při zpáteční cestě jsme šli ohradou přes koně, kde se děti pomazlily s hříbátkem Cony. Celou cestu jsme viděli ovce, které jsou hlavními zvířaty na

ekofarmě paní Havlové. Náš průvodce pan Tomáš Potfaj nám vyprávěl o ekofarmě, zážitky s některými zvířátky a zasvětil nás i do plánů na další rozkvět farmy. Děti se ptaly a dostávaly velmi fundované odpovědi.

Náš myslivecký kroužek zažil velmi příjemné dopoledne a těšíme se na další setkání.

Petr Buryan

Svatohubertský pochod

V pátek 28. října Myslivecký spolek Podlužany uspořádal pro dětské i dospělé milovníky přírody Svatohubertský pochod. Ve 14. hodin se u Bučického mlýna sešly děti se svými rodiči nebo prarodiči.

Dostaly záznamový arch a přibližně ve dvouminutových intervalech vycházely po skupinkách nebo rodinách na téměř dvoukilometrovou přírodovědně naučnou stezku.

Čekalo je 48 stanovišť s obrázky nebo přírodninami, otázkami a úkoly. Svou odpověď si zapsaly do záznamového archu, její správnost si mohly zkontrolovat na druhé straně obrázku na každém stanovišti.

Na konci trasy všechny účastníky čekala odměna - táborák, opékání špekáčků a čaj. Pro vzpomínku na tuto akci dostal každý dětský účastník pamětní list, známku se znakem mysliveckého spolku a sladkost. Počasí nám přálo, i když

předpověď se nezdála úplně příznivá. Nebyla zima, slunce občas vykuklo ze zamračené oblohy a drobně pršet začalo, až když se účastníci začali rozcházet domů. Velmi nás potěšilo, že se pochodu zúčastnilo téměř osmdesát účastníků (děti i dospělých).

Vzhledem k tomu, že jsme k této akci zaznamenali řadu kladných hodnocení, dohodli jsme se, že příští rok ve stejný den (tj. 28. 10. 2017) uspořádáme druhý ročník.

Těšíme se na vás.

*Jana Pavlová,
Myslivecký spolek Podlužany*

Rožďalovice jedou...

Pro vysvětlení smyslu nadpisu mi dovoluňte se obrátit ke krásě a jemnosti naší milované češtiny. Hlavním smyslem slova „jeti“ je popis pohybu nějakým vozítkem. Ale v přeneseném smyslu je používáno i pro pochvalu, že se některému spolku něco daří, že ve své zdařilé činnosti pokračuje. A v plném slova smyslu to platí o jedné z největších odboček našeho odboru přátel, o Rožďalovicích, kdy lze říci, že splňují i oba významy tohoto slova...

Jen málokdy chybí v Edenu některý ze symbolů tohoto městečka na Nymbursku, často vyšperkovaný nej-majestátnější památkou tohoto města, kterou je rozhodně silueta velkého barokního kostela sv. Havla, která dominuje většině fotografií města, které má i řadu dalších památek, ať už je to barokní zámek, galerie v atypickém předstávkovém domku nad náměstím, galerie nebo expozice historického knižtisku, což si se zájmem prohlédli účastníci dvou Setkání slávisťů v roce 2004 nebo v roce 2010. Rožďalovická odbočka funguje již 16 let a ráda by v budoucnu přilákala jubilejní Setkání slávisťů do městečka mezi Nymburkem a Jičínem v roce 2020 při příležitosti 20. výročí odbočky.

Městečko čítá 1600 obyvatel a odbočka měla na přelomu pololetí 122

členů. I když ne všichni jsou přímo Rožďalováci, lze s trochou nadsázky říci, že pokud přijedete inkognito pod onen kostel sv. Havla, jistě na ulici potkáte někoho, kdo je přímo členem odbočky nebo je jinak se slávisťy spřízněn. Někdy můžeme opravdu, hlavně my Pražáci, Plzeňáci, Budějčáci či Ústečáci jen a jen závidět občanům menších měst a městeček jejich soudržnost a upřímná přátelství. Často žijí a prožívají četné kulturní akce – v polovině října třeba do hez-

kého sálku na radnici zavítala skupina Turbo. Některá přátelství ještě znásobuje jejich příslušnost a láska ke stejnému klubu, kterou sdílíme i my ostatní!

Ohlédneme-li se za letošním rokem, můžeme říci, že Rožďalovičtí opět jeli a přijeli. Setkání slávisťů není pro ně zdaleka jen fotbalovým turnajem, ale příležitostí k výjezdu party a užití si všech bodů zajímavého programu. Důkazem je možná nedoceněný úspěch Rožďalovických v náročném kvízu o historii Slavie i západních Čech v rámci Setkání v Klatovech, kde první dvě místa obsadili Rožďalovičtí. Vítězkou se stala slečna Veronika Holečková, která mohla tak s přítelem Filipem Veselým strávit hezký letní víkend v příjemném penzionku Česká lípa v Myslovicích v okolí Klatov (prosím, neplést s úspěšnou odbočkou Vikingové z města Česká Lípa!), těsný odstup druhého místa pak patřil jedné z duší odbočky – Marku Veselému!

Ale nejen o kvízech je slávisťický život! V turnaji odboček v rámci Setkání se rožďalovické áčko probíjelo do semifinále. Často se mluví o penaltovém rozstřelu jako o malé loterii. Někdy se šťastným, jindy smutným koncem. Pro Rožďalovické to nakonec bylo „halb und halb“. V se-

mifinále podlehl pozdějším vítězům – Zahrádkářům z dvojměstí Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, bronz si však nakonec vybojovali opět po penaltách!

Dalším významným počínkem je vždy letní výlet do Černého Dolu v Krkonoších, kde mají spoustu přátel a i rodinných vazeb. To je vždy pro většinu členů odbočky významný víkend v lůnu jedné z nejkrásnějších partií Krkonoš. Opět se zde můžeme setkat s většinou členů odbočky, často i s přáteli a hlavně přítelkyněmi. Vloni se turnaj neuskutečnil, ale letos to vše zafungovalo a Rožďalovičtí nemohli chybět! Třetí místo bylo asi maximem možností, ale bronz je bronz. Navíc bylo vše spojeno opět s poznáváním podhůří Černé hory, což bylo vloni při absenci turnaje jedinou náplní (k radosti krásnější části rožďalovické výpravy...)

A k tomu ježdění nelze nedodat i malou připomínku výletu do Bruselu při příležitosti zápasu Slavia na Anderlechtu. Nepočítáme-li Tribunu Sever, byli Rožďalovičtí zřejmě je-

dinou odbočkou, která do „hlavního města Evropy“ vyrazila vlastním autobusem. Volných míst bylo pomálu, program se povedl, a tak jedinou skvrnou byl asi neúspěch našich fotbalistů...

O rožďalovické klubovničky byla již i zde několikrát zmínka. Malý domek v nízké zástavbě za radnicí byl několik let opuštěný a hrozilo jeho zřícení nebo obsazení různými živly se stejným důsledkem. Slovo však dalo slovo, šikovné „zlaté“ ruce přiložily ruce k dílu a vznikl naprostý unikát – slávistická klubovnička s nádherným interiérem i exteriérem, kde třeba nechybí malý bazének na koupání, ale i dost prostoru pro uložení dřeva na chladné dny, kdy se pro jeho přípravu vždy sejde dostatečný počet členů odbočky!

Na sobotu 17. září, meteorologicky vzato poslední letní sobotu, i když nebyvalá vedra skončila den předtím, byla připravena tzv. bronzová sobota, kde hlavním bodem bylo připomenutí obou bronzových úspěchů v Klatovech i v Černém Dole, ale stejně tak

i úspěchů v klatovském kvízu! Snad každému z nás ještě zůstaly v paměti některé zákony fyziky, zejména ty o rotaci. Ale nikdo mně, jako vystudovanému matematikovi-fyzikovi nevyvrátí myšlenku, že pohled na rotující selátko je snad to nejhezčí z této kapitoly fyziky, co může existovat! A ochutnání první kůrčičky pak vůbec, ale vůbec nemá chybu! O co někteří vlastně protivepřoví fanatici přicházejí, padlo několikrát i mezi mlaskáním a otíráním koutků úst. S přítelem Čapkem jsme jako tradiční návštěvníci této vynikající odbočky museli právem konstatovat, že příprava i provedení bronzové soboty byly na jedničku! K tomu klobásky, ošetřené nápoje, ale i výtvary dámské části odbočky v podobě malých zákusečků či minichlebičků (abych nedráždil city upjatějších čtenářů výrazem jednohubka...).

Prostě a jasně – ROŽĎALOVICE JEDOU! A hodně elánu i do dalších měsíců a roků!!!

Dobi

Sportujeme

Podzimní závody

Sportovní nadšenci sdružení v okolí pana Jaromíra Kafky v uplynulém kvartále podnikli několik zajímavých sportovních počínů.

Prvním z nich byl 24. září cyklovýlet na zříceninu hradu Trosky. Délka trasy byla celkem 35 km a vedla převážně po silnicích a cyklotrasách.

V říjnu sportovci uspořádali dvě akce. První z nich byl 6. ročník Hasinského běhu žen, kterého se zúčastnilo celkem devět závodnic. Vítězkou se stala Dita Šafaříková s časem 19:05 min, na druhém místě skončila Michaela Benosková (19:21) a jako třetí se s časem 19:43 umístila Nicola Součková.

Druhou říjnovou akcí tohoto sportovního sdružení byl tzv. Pivní triatlon na Bučici (28. října), který se těšil velkému zájmu sportujících. Celkem se zúčastnilo 29 sportovců, kteří soutěžili v běhu, v pití piva na čas a v jízdě na kole. Celkovým vítězem se stal Mejla Pohl, druhé a třetí místo obsadili Fran-

tišek a Václav Severovi. Sportovní zápolení vyvrcholilo Mikulášským během, který se konal 3. prosince opět v okolí Bučice a měřil 7,4 km. S časem 28:56 min zvítězil Jiří Malý, na druhém místě skončil Roman Kotlár ml. (29:14) a třetí příčku obsadil Mejla Pohl s časem 29:21.

Někteří sportovci se nevěnují pouze běhu či jízdě na kole, ale jsou také vášnivými hráči šachu.

Proto si Vás dovoluji pozvat na již tradiční turnaj v šachu, který pořádají dne 29. prosince od 12.30 hod. v prostorách restaurace Bučického mlýna.

(red)

Činnost SDH Rožďalovice v roce 2016

- Dne 24. ledna od 21:40 do 24:00 hasičský sbor odčerpával cca 60 m³ vody v areálu pily v Zámostí z důvodu prasklé příruby na místní vodárně.
- V úterý 1. března v ranních hodinách zasahovala místní jednotka při odstraňování padlého stromu na vozovku mezi Seleticemi a Prodašicemi vinou sněhové kalamity.
- V pátek 9. dubna se konal den otevřených dveří v hasičárně pro mateřskou a základní školu. Do hasičárny zavítalo zhruba 90 dětí, které byly obeznámeny s činností hasičského sboru a ukázkou hasičské výbavy. Každé dítě si odneslo malou upomínku a pár sladkostí.
- V sobotu 10. dubna členové sboru zajišťovali technickou pomoc při sběru nebezpečného odpadu.
- Další víkend proběhl sběr železného šrotu, všem dárcům touto cestou děkujeme.
- V úterý 3. května zasahovalo několik členů sboru při likvidaci obtížného hmyzu ve Viničné Lhotě u pana Františka Diblíčka.
- Dne 6. května pomáhala jednotka při odstraňování vzrostlého porostu a plevelu na stráni v areálu FC Trnavan Rožďalovice.
- O den později se několik členů sboru zúčastnilo slavnostního pochodu z Košíka na Tuchom, kde proběhlo položení věnců u pomníku padlých na

konci druhé světové války.

- Týž den ve večerních hodinách zasahoval sbor u požáru polního a travního porostu o délce 50 metrů v příkopu u cesty z Podlužan směrem na Žitovlice.
- Dne 12. května odčerpávala místní jednotka vodu ze studně v Podlužanech z důvodu jejího čištění.
- V pátek 20. května proběhlo od 18 hodin v areálu fotbalového hřiště v Seleticích námětové cvičení jednotek dobrovolných hasičů, kterého se zúčastnily sbory Seletic (organizátor cvičení), Rožďalovic, Košíka, Tuchomi, Doubravan a Žitovic v celkovém počtu 32 hasičů. Cvičení zahrnovalo likvidaci požáru v druhém patře výškové budovy a vyproštění dvou osob z hořícího objektu.
- Dětský den se letos konal již podesáté. V sobotu 4. června zavítalo na sokolské hřiště přes 130 dětí.
- Dne 15. července poskytl místní sbor v součinnosti s SDH Křinec svou pomoc při zahánění zaběhlého skotu v Podlužanech.
- Dne 4. srpna nás požádala obsluha restaurace na Bučici o průplach přírodního potrubí do vodní nádrže. Bohužel ani při průtoku 1 600 l/min se akce nezdařila a nepodařilo se tento přívod opět uvést do provozu.
- Dne 20. srpna před polednem likvidovala místní jednotka požár strniště o

rozsahu cca 20 x 20 m² na poli za hřbitovem směrem k Hasině. Ke vznícení strniště došlo od zemědělského stroje.

- Dne 28. srpna navečer zasahoval sbor při likvidaci požáru balíkovače za obcí Doubravany, z něž se následně oheň rozšířil na 1,5 ha strniště, přičemž shořelo ještě zhruba 15 balíků slámy. Zásah vedl HZS Nymburk, kterému asistovalo celkem 6 okolních sborů v celkovém počtu 32 hasičů. Z důvodu rozlehlosti požáru byla využita meziokresková výpomoc SDH Kopidlno. Vzniklá škoda byla odhadnuta téměř na 1 milion korun. Délka zásahu byla asi 2,5 hodiny.

- Dne 25. října členové sboru zajišťovali technickou pomoc při sběru nebezpečného odpadu.

Během roku se sbor zúčastnil tří soutěží v hasičském sportu: zkrace července při 130letém výročí SDH Doubravany, dále 20. srpna v soutěži o železného hasiče ve Vestci, kde velitel družstva Petr Pešava v kategorii nad 40 let již potřetí obhájil vítězství, a 24. září se noční soutěže o plechového hasiče v Městci Králové zúčastnili Petr Pešava a Josef Dufek.

*Petr Pešava,
jednatel SDH Rožďalovice*

Do naší květinové soutěže jsme letos obdrželi fotografie vyzdobených domovů od celkem devíti soutěžících, jmenovitě paní Koblrové, Paroulkové, Taxové, Seidlové, Pilařové, Marinákové, Škodové, Chludilové a pana Hazd-

ry. I tentokrát jsme se obrátili o pomoc s vyhodnocením na zahradnictví Bittman v Dymokurech. Tříčlenná porota v čele s Lenkou Hořejší ani letos nedokázala ihned jednoznačně určit vítěze, protože každá ze zaslaných fotografií Vašich vyzdobených

domovů měla své kouzlo a půvab. Po nelehkém rozhodování, kdy byla hodnocena kvalita výsadby, druhová rozmanitost, množství a barevnost květin, jejich rozmístění, údržba, originalita atd., se zahradníci rozhodli pro toto pořadí: (red)

První místo: paní Paroulková (získává 1500 Kč)

Druhé místo: paní Chludilová (získává 1000 Kč)

Třetí místo: pan Hazdra (získává 500 Kč)

Všem soutěžícím děkujeme za zaslané příspěvky a za jejich snahu udělat naše město hezčím.

Tradiční adventní sousedské setkání

3. prosince 2016

Galerie Pojedy / Obecní úřad Žitovlice

GALERIE POJEDY

*Chumelí se, chumelí
maminka jde pro jmelí
a tatínek pro ovoce
těšíme se na vánoce...*

Ženy a děti z nezávislé divadelní formace POŽITEK (Pojedsko-Žitovlický teatrální kumšt) připravily hudební vystoupení dětí a divadelní skeče na téma tradičních vánočních pranostik. Během adventního setkání se ochutnávaly příspěvky do soutěže „Něco dobrého na zub“ a v závěru se vyhodnotily tři nejlepší letošní pochutiny. Originálním kouskem adventního odpoledne byl „živý betlém“. V mnoha momentech diváci zamáčkli slzu dojetí, s kterou jsme pak všichni odcházeli k obecnímu úřadu do Žitovic rozsvítit vánoční strom a s popíjením punče či svařáku si popřáli krásný adventní vánoční čas... Prostě, jak se vyjádřila „zatoulaná kamera“: nádherné pohlázení.

Vyhodnocení soutěže „Něco dobrého na zub“:

3. místo: Iva Kosinová

2. místo: Míša Kurková

1. místo: Jana Malá

*A na Štědrý den i Boží hod
se nemají brát karty
a chodit do hospody!
A Šora bude mít volno!*

ŽITO TV ULICE

Balíčky služeb

AKCE!

Kuki TV 30		Kuki TV 40		Kuki na rok	
Kuki TV Partner		Kuki TV Partner		Kuki TV Partner	
Internet 30 Mb/s		Internet 40 Mb/s		Pronájem přijímače ZDARMA	
				Internet 40 Mb/s	
				Platba na 12 měsíců dopředu	
568,- Kč/měs.		648,- Kč/měs.		599,- Kč/měs	
600,- Kč/měsíčně		680,- Kč/měsíčně		800,- Kč/měsíčně	
ušetříte 32Kč		ušetříte 32 Kč		ušetříte 201 Kč	

Připojíme Vás v těchto lokalitách:

Bačalky, Bartoušov, Běchary, Běchárky, Bílsko, Brodek, Břístev, Budčeves, Bystřice, Dětenice, Dolany, Doubravany, Cholenice, Chotěšice, Jičíněves, Keteň, Kopidlno, Kostelec, Košík, Kozodírky, Křešice, Křinec, Ledkov, Leština, Libáň, Lično, Mlýnec, Nečas, Osenice, Podlužany, Podolí, Psinice, Pševy, Rakov, Rožďalovice, Sedliště, Skuřina, Seletice, Staré Hrady, Tuchom, Údrnice, Únětice, Vršce, Zámostí, Zelenecká Lhota, Židovice.

Přiveď souseda a surfuj ZADARMO!

Přiveďte k nám nového zákazníka a získajte 2 měsíce internetu ZDARMA.

A navíc pokud je doporučený zákazník připojený v domě s optickou sítí, získá i on první dva měsíce internetu ZDARMA!

Počet doporučených zákazníků není omezen.

Používáme nejmodernější technologii.

Kontakty tel.: 491 110 858 | www.comtex.cz

Všechny ceny jsou uvedeny včetně DPH

COMTex s.r.o.

Nejrychlejší připojení k internetu v regionu

Internet

Televize

Telefon

Balíčky služeb

Zatraceně rychlý internet!

volejte

491 110 858

www.comtex.cz

info@comtex.cz

30 Mbps za 367 Kč

Přived' souseda

a surfuj ZADARMO!

Připojení k internetu

Vysoce kvalitní a neomezené vysokorychlostní připojení k internetu prostřednictvím nejmodernějších technologií.

Služba	NEČEKÁM	JSME BĚŽNÁ DOMÁCNOST	INTERNET MĚ PROSTĚ BAVÍ
Rychlost	30 Mbps 	40 Mbps 	50 Mbps
Cena (vč. DPH)	367 Kč/měs.* 400 Kč/měs.	440 Kč/měs.* 480 Kč/měs.	532 Kč/měs.* 580 Kč/měs.

* Platí při platbě na rok dopředu

bezkonkurenční poměr cena - výkon

profesionální servis včetně technické podpory

bez datových limitů a omezení FUP,
24 hodin denně

Nyní bez poplatku
za instalaci při přechodu
od konkurence

Mobilní tarify

Služba, se kterou snížíte náklady za volání na minimum

pouze pro naše zákazníky

TARIF	MOBILCALL T1	MOBILCALL T2	MOBILCALL T3
Měsíční paušál (vč. DPH)	99,- Kč	229,- Kč	499,- Kč
Volné minuty sítě ČR	80	200	neomezeně
Volné SMS mobilní sítě ČR	100	100	neomezeně
MobilCall Internet 400 MB		+ 99,- Kč	
MobilCall Internet 3.0 GB		+ 249,- Kč	
MobilCall Internet 10 GB		+ 399,- Kč	

Digitální televize založená na revoluční přenosové technologii IPTV, která umožňuje provozovat interaktivní služby.

až 4 zařízení za jeden tarif

Navíc seriály
65 Kč/měs.

Rožďalovice dříve a nyní

Bučický mlýn na počátku 20. století, fotografoval Jenda Rajman (ze sbírky Pavla Hančara)

Současný pohled na Bučický mlýn s restaurací, fotografoval Jiří Rejsek (listopad 2016)

Číslo 4/2016, ročník 5. Náklad: 350 ks. Evidenční číslo: MK ČR E 20643.

Redakce: Petr Kapal, Mgr. Viktor Dobrev, Mgr. Marcela Ešnerová, Tomáš Pavel, Jiří Rejsek, Veronika Bachová.

Kontakt: e-mail: rozdalovicko@seznam.cz, tel.: 325 593 107. Tisk: TNM PRINT, s. r. o., Nové Město nad Cidlinou.

Toto číslo vyšlo v prosinci 2016. Na titulní straně: Janáčkův Český betlém (z výstavy v Galerii Melantrich). Foto Jiří Rejsek

